

ת"פ 22100/07/16 - מדינת ישראל נגד נ פ - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 22100-07-16 מדינת ישראל נ' פ

תיק חיצוני: 292783/2016

בפני כב' סגנית הנשיאה, השופטת נגה שמואלי מאיר

המאשימה מדינת ישראל באמצעות תביעות לכיש ע"י ב"כ עוה"ד שני

אסלן

נגד

הנאשם

נ פ - נוכח

ע"י ב"כ עוה"ד איתן פרידמן - נוכח

הכרעת דין

ראשית דברים יצוין כי מצאתי לזכות מחמת הספק את הנאשם מעבירת הנהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961.

כתב האישום ורקע כללי

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה אחת של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); עבירה אחת של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; עבירה אחת של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; עבירה אחת של **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו**, לפי סעיף 273 לחוק העונשין; עבירה אחת של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ועבירה אחת של **אחזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה**, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין **ועבירה אחת של נהיגה בשכרות**, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961.

2. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום, הנאשם והמתלוננת ניהלו בעבר קשר זוגי במשך שלוש שנים ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום לא התגוררו יחדיו. בפרק העובדות בכתב האישום, נטען כך:

3. ביום 08.07.2016, בין השעות 16:30-13:00, ישבו המתלוננת והנאשם, שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול, בבריכה ב- --- . בהמשך לכך, ניטש וויכוח בין הנאשם למתלוננת, שבמהלכו עזבה המתלוננת לביתה ב- --- . מיד ובהמשך, בסמוך לשעה 17:00, התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה באומרו לה: "זונה שרמוטה אני לא אלך מפה עד שאראה עם מי את חוזרת, אני אחתוך לך את הפנים אני לא אשאיר אותך בחיים".

4. בהמשך לכך נטען, כי הנאשם הגיע אל דירת המתלוננת כשבידו אבן. מיד, הרס הנאשם את דלת הכניסה לדירת המתלוננת בכך שהכה באמצעות האבן מספר פעמים בדלת, כתוצאה מכך ניזוקה דלת הכניסה. משהצליח הנאשם לפתוח את דלת הכניסה באמצעות האבן אשר הונחה בפתח הדירה, נכנס הנאשם אל תוך הדירה, אחז במתלוננת, סטר בפניה והכה באמצעות אגרופים בראשה וכן משך בשערות ראשה. במעשיו אלו, הסיג הנאשם גבול אל דירת המתלוננת. בהמשך לכך, איים הנאשם בשנית על המתלוננת באומרו לה: "אני לא אשאיר אותך בחיים". עוד ובהמשך, הרס הנאשם את המראה בדירה בכך שאחז בה והשליכה על הארץ וכתוצאה מכך התנפצה המראה. בהמשך, הנאשם השליך ריהוט בבית לכל עבר ורק לאחר מכן עזב את הדירה.

השתלשלות אירועים זו תכונה בהכרעת הדין: "**האירוע הראשון**".

5. עוד נטען כי בהמשך לאמור בשעה 19:58, הגיע השוטר תומר סויסה (להלן: "השוטר תומר" או "תומר"), אל מושב --- בכדי לאתר את הנאשם. הנאשם הגיע למקום כשהוא נתון תחת השפעת אלכוהול ובעודו נוהג ברכב, החזיק הלה בכיסו השמאלי סכין. בהמשך לכך, בנוכחות בני משפחתו של הנאשם, תקף הלה את השוטר תומר בכך שהתנגד למעצרו, דחף את השוטר, ונשף לעבר משקפיו באומרו לו: "מה אתה חושב שתפסת? לא תפסת כלום".

עוד נטען כי במעמד זה נהג הנאשם כשהוא תחת השפעת אלכוהול ובהיותו שיכור עת סרב לבצע בדיקת נשיפון לאיתור אלכוהול לבקשת השוטר תומר בשטח.

השתלשלות אירועים זו תכונה בהכרעת הדין: "**האירוע השני**".

6. מטעם המאשימה העידו: המתלוננת, הגב' י' ש (ע/ת1), השוטר (הסייר) תומר סויסה (ע/ת2), השוטר (החוקר) יואב דהאן (ע/ת3) והשוטרת מתנדבת בת-אל דיין (ע/ת6). עוד ובמסגרת פרשת התביעה הוגשו הראיות הבאות: **ת/1** (צילום מסך הפלאפון של המתלוננת בו מתועדות ארבע שיחות יוצאות שבוצעו מהטלפון הנייד של המתלוננת לטלפון הנייד של אחיו של הנאשם מר ק' פ' ביום 08.07.2016), **ת/2** צילום ממסך הפלאפון של המתלוננת המתעד את איש הקשר מר ק' פ' ואת מספר הטלפון שלו (ת/1 + ת/2 צולמו על ידי החוקר דני סעדון), **ת/3** תמונות שצולמו על ידי השוטר תומר סויסה בדירת המתלוננת והמתעדות את מצב הדירה וההיזק שנגרם לדבריה של המתלוננת לרכושה כתוצאה ממעשיו של הנאשם. **ת/4** דו"ח המעצר של הנאשם שנערך על ידי ע/ת2 השוטר תומר סויסה, **ת/5** ו **ת/6** דו"ח תפיסת הסכין. **ת/7** תמונת הסכין שנתפסה ברשות הנאשם על ידי תומר וצולמה על ידי החוקר יואב דהאן ע/ת3. **ת/8** הודעת הנאשם בחקירתו במשטרה מיום 08.07.2016 בשעה 21:21, **ת/9** העימות שנערך במשטרה ביום 08.07.2016 בשעה 21:58 בין הנאשם למתלוננת, **ת/10** הודעת הנאשם בחקירתו הנוספת במשטרה מיום 10.07.2016 בשעה 20:17, **ת/11** תמלול שיחת המתלוננת עם מוקד המשטרה ודיסק שמע של השיחה מיום 08.07.2016 בשעה 18:22.

7. מטעם ההגנה, העיד הנאשם לבדו. במסגרת פרשת ההגנה, הוגשה הראייה **נ/1** הכוללת שני תצלומים מיום 01.05.2016 שצולמו על ידי הנאשם באמצעות הטלפון הנייד שלו ובהן ניתן להבחין במסגרת אטומה, דמוית חלון, הממוקמת מצדו הימני של המטבח בדירת המתלוננת ובה קיים סימן או סדק.

גדר המחלוקת

להלן **עיקריה** של המחלוקת אשר ניטשה בין הצדדים, כפי שזו מצטיירת מהמענה של הנאשם לכתב האישום ומהעדויות אשר נשמעו בבית המשפט:

8. בכל הנוגע לאירוע הראשון, הנאשם הודה ברוב המסגרת העובדתית הנוגעת לאירוע זה. תחילה אציין, כי הצדדים אינם חלוקים בטענה כי האירוע הראשון ראשיתו בכך שהמתלוננת עזבה את הברכה ב--- לדירתה ב---. עוד אין מחלוקת כי לאחר שעזבה המתלוננת את הברכה, הנאשם נסע בעקבותיה לדירתה ב---. זאת ועוד, הנאשם אף לא כופר בכך שהוא הגיע לדירתה של המתלוננת כאשר הוא כעוס ועצבני, ואולם כפר בכך שהשמיע כלפיה דברי איום או שתקף אותה. זאת ועוד, הנאשם טען בהתחלה בחקירתו במשטרה כי ידית הדלת הייתה שבורה טרם הגעתו לדירת המתלוננת, ולאחר מכן בעדותו בבית המשפט טען כי בעט פעמיים בדלת. הנאשם גם כפר בכך שהשתמש באבן על מנת לפתוח את דלת הכניסה בדירת המתלוננת ולדבריו הייתה זו המתלוננת שפתחה לו את הדלת מרצונה הטוב, אם כי מציין כי הצילינדר בדלת הכניסה היה מקולקל כשנה עובר לאירוע הראשון. לאורך כל עדותו טען הנאשם כי שהה בדירת המתלוננת פחות מחצי דקה ולא תקף את המתלוננת ולכל היותר השמיע כלפיה קללות וצעקות, ואם אמר משהו זה היה "מעצבים", כמו גם הלה מודה כי ירק בעת שהייתו בדירה (אם כי לא לכיוונה של המתלוננת). כמו כן, בתוך הדירה הנאשם מודה כי גרם לניפוץ המראה. אולם ומנגד, טען בחקירתו במשטרה כי המראה נתפסה לו במכנס אך לאחר מכן, טען כי המראה נשברה משהתכוון לבעוט בכלבה של המתלוננת. עוד לטענתו של הנאשם הוא לא גרם לנזק לריהוט בדירת המתלוננת. באופן כללי יותר, נטען מטעם ההגנה כי המתלוננת הינה מניפוליטיבית, קנאית, בעלת מניעים ואינטרסים לשקר ולתמרן את רצף האירועים והחקירה.

9. אשר לאירוע השני, הנאשם כפר ברוב המיוחס לו באישום זה. בכל הנוגע לאחזקת הסכין, טען הנאשם כי החזיקה למטרה כשרה (גרסאותיו השונות לעניין זה יפורטו בהמשך), ואולם כבר עתה יצוין כי בחקירתו במשטרה לא שלל הלה את האפשרות כי הסכין הייתה בכיסו עת הגיע לדירת המתלוננת (באירוע הראשון). ואילו, במענה

לכתב האישום טען הנאשם כי הסכין הייתה אצלו ברכב לאחר שלקח את הסכין מביתו יחד עם הצידנית והפירות לברכה. עוד לטענת הנאשם, בהמשך (ולאחר האירוע הראשון), ורק לאחר שעצר בדרך לטרמפיסטית, הוא שם את הסכין בכיס שכן לא רצה לעצור לטרמפיסטית כאשר הסכין גלויה בתוך הרכב. בכל הנוגע לתקיפה ולהפרעה לשוטר, הנאשם כפר בכך שתקף או הפריע לשוטר, אם כי הודה כי יכול להיות שתפס לשוטר בחולצה או בצוואר כדי לא ליפול. לטענתו של הנאשם, עם הגעתם של השוטרים למקום הם התייחסו אליו באגרסיביות, אם כי הוא מודה כי בשלב הראשון, יכול להיות שהתנגד למעצרו, שכן לא הוסברה לו הסבה לכך ואכן לא שיתף פעולה עם השוטרים ואולם, לאחר דין ודברים ולאחר שהדברים הובררו לו, שיתף עם השוטרים פעולה ועזב את המקום יחד עמם. בכל הנוגע לנהיגה בשכרות טען הנאשם שלא התנגד לביצוע בדיקת השכרות אלא ביקש כי זו תערך לו בתחנת המשטרה ולא בשטח ולמעשה סרב לכך שהשוטר תומר יבצע את הבדיקה. זאת ועוד לטענתו השוטר תומר לא הסביר לו את משמעות הסירוב ולא מילא דו"ח בהתאם.

דין והכרעה

10. בטרם אעבור לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה בהן בכל אירוע לגופו, מצאתי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק). ברי כי אין די בכל ספק באשר הוא כדי להביא לזיכוי של הנאשם, אולם כדי לעמוד במבחן "הספק הסביר", די לאחרון לעורר ספק המותיר, על פי מבחני שכל ישר, הגיון וניסיון חיים, שאלה אמתית באשר לאשמתו; יוצא אפוא, כי כדי להרשיע אדם בפלילים, נדרשת רמת ודאות גבוהה, אך לא בהכרח מוחלטת, כי ביצע את שמיוחס לו (ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מדינת ישראל**, פד"י מז"י (4) 221, 652 (1993); פסקה 64 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל בע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015)). הנטל הכבד (שהינו אף בעל אופי חוקתי) להוכיח מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את שמיוחס לו, הוטל על שכמה של המאשימה, וזאת לנוכח ההכרה בתוצאה ההרסנית שעלולה להיות להרשעה בפלילים, על כל המשתמע מכך, ומתוך הרצון להתמודד עם החשש מפני הרשעות שווא אשר עלולות לשלול מאדם את חירותו ואת שמו הטוב, וזאת על לא עוול בכפו.
11. כך גם, הדרישה להוכחת אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כתנאי להרשעתו בפלילים, נועדה אף להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי, תוך שהכלל הנדון מעוגן בתפיסה חברתית מוסרית, לפיה עדיף כי אשם יזוכה מחמת הספק על פני הרשעה של חף מפשע (ע"פ 6295/05 **אלי וקנין נ' מדינת ישראל**, (25.01.2007); ע"פ 2697/14 **נ' דוד חדאד נ' מדינת ישראל**, (06.09.2016)).
12. זאת ועוד, בשני האירועים המיוחסים לנאשם, ככלל המדובר למעשה ב"גרסה מול גרסה", וזאת משום שאין בכל יתר הראיות (בעיקר בכל הנוגע לאירוע הראשון) אשר הובאו בהליך ההוכחות כדי להעיד באופן ישיר אודות האירועים המיוחסים לנאשם, אלא הן יכולות אך להפריך או לחזק את גרסאותיהם של מי מהצדדים.
13. אכן, ככלל אין מניעה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה. כך גם במקרה הנדון. אולם, כשם שטרם כל הרשעה בפלילים, בית המשפט יזהיר את עצמו ויוודא היטב כי הנאשם לא הוכיח קיומו של ספק סביר, הרי שלא כל שכן בתיקים בהם מתבקשת הרשעתו על סמך עדות יחידה, ועל בית המשפט לדקדק בבחינת העדות שעל בסיסה מבקשים להרשיע את הנאשם (פסק דינו של כב' השופט מ' לנדוי בע"פ 758/78 **עאדל נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(2) 160, (1979); פסק דינו של כב' השופט א' גרוניס בע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד סה(2) 482, (2012); ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.09.2009)). עקרונות כבדי משקל אלו, ילוו את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמתו או חפותו של הנאשם.
14. עוד יש להזכיר, הגם שהדבר הינו בבחינת מושכלות ראשונים, כי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), מורה כי בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים. ההתרשמות מעדותו של עד הינה חלק בל יינתק מהקביעה בדבר מהימנותו, אם כי ברי שממצאי מהימנות אינם יכולים להישען על "תחושות" גרידא, והקביעה בעניין זה תיעשה לאחר שקילת מכלול של

שיקולים, כגון הגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים ממנה וההתרשמות מאופן מסירתה (ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (01.09.2008)).

15. במקרה דנא, מצאתי לציין כבר בתחילת הדברים כי להתרשמותי, עדותה של המתלוננת הייתה מהימנה והתרשמתי כי עדותה נמסרה בלשון נהירה, הייתה קוהרנטית וסדורה ומשקפת את הדברים כפי שהם קרו במציאות. כך, חרף יחסיה העכורים עם הנאשם, המתלוננת לא התחמקה מלענות על שאלות שכביכול אינן נוחות לה, ובית המשפט התרשם כי עדותה של המתלוננת נמסרה מבלי להתפשר על האמת (גם אם יש בכך כדי להאיר את עצמה לעיתים באור שאיננו חיובי). משכך, מצאתי ליתן אמון בעדותה.

16. למול אלה, הרושם שנותר בליבו של בית המשפט מעדותו של הנאשם איננו חיובי. כך, התרשמתי כי הנאשם הרבה להיתמם ולצמצם למינימום את מעשיו, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם יתר הראיות בתיק. כן התרשמתי כי פעמים רבות, בעיקר במענה לשאלות שאינן נוחות לו, הנאשם ניסה להתחמק או למסור את הדברים שלא כהווייתם, וענה אך לאחר שערך "שיקולי עלות מול תועלת", תוך שניכר עליו כי כל העת הוא מנסה להתאים את תשובותיו ואת גרסתו כך שיינתן מענה לתמיהות שהעלתה באת כוח המאשימה. כך גם, במהלך שמיעת הראיות בתיק, הנאשם הרבה להגיב באימפולסיביות, תוך שהרבה להרים את קולו, להתערב במהלך הדברים ולהעיר הערות כמו גם לקום ממקומו ואף לצאת מהאולם ולשוב אליו, מה שבוודאי לא משפר את ההתרשמות השלילית של בית המשפט מעדותו. חשוב מכך, הנאשם **הודה באופן פוזיטיבי במהלך חקירתו הנגדית כי שיקר במשטרה** (בעמ' 97 לפרוטוקול, שורות 14-15); **כי העדיף להכחיש את הכול בחקירה** (בעמ' 96 לפרוטוקול, שורות 17-18), וכי ברגע שהמתלוננת האשימה אותו בהאשמות חמורות **הוא החליט ללכת אתה "ראש בראש"** (בעמ' 97 לפרוטוקול, שורות 8-9). בנסיבות מעין אלה, ברי כי יקשה עד מאוד על בית המשפט ליתן אמון בדברי הנאשם ובשלל גרסאותיו. בשים לב להתרשמויותי אלה, אבחן כעת את הראיות ואת טענות הצדדים לגופן בשים לב לסדר המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. כהערה מקדמית אציין כי כל ההדגשות בהכרעת הדין אינן במקור.

האירוע הראשון

17. לאחר שבחנתי את הראיות הנוגעות לאירוע הראשון, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את כל העבירות המיוחסות לו באירוע זה. באירוע זה, הראיות **הישירות** היחידות שהובאו בפני בית המשפט הינן עדויותיהם של הנאשם והמתלוננת. לאחר שבחנתי והתרשמתי מעדותה של המתלוננת, מצאתי כי ניתן להעדיפה באופן מובהק על פני זו של הנאשם. במצב דברים זה, השתכנעתי כי אשמותו של הנאשם בכל העבירות הוכחה מעל לספק סביר, תוך שהוצגו בפני ראיות נוספות שיש בהן כדי לחזק את גרסתה של המתלוננת ואת התזה המפלילה של המאשימה. מה עוד שמצאתי כי גרסתה של המתלוננת הינה קוהרנטית ומתיישבת עם יתר הראיות בתיק ועם ניסיון החיים והשכל הישר. בניגוד לנאשם, אשר לא הותיר בי רושם מהימן תוך שהפגין בפני בית המשפט גרסאות רבות, מגוונות, מתפתלות ושקריות והכול כדי לחלץ את עצמו ממתן תשובות שאינן נוחות לו.

18. יתרה מכך, וכאמור, הנאשם בעצמו **הודה באופן פוזיטיבי במהלך חקירתו הנגדית כי שיקר במשטרה** (בעמ' 97 לפרוטוקול שורות 14-15). כידוע, שקרי נאשם יכולים לשמש כחיזוק או סיוע לראיות התביעה (י. קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, בעמ' 314-298, "פוטנציאל הסיוע הטמון בשקרי נאשם ובהתנהגות מפלילה של נאשם"). הכלל הוא כי כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראיה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ע"פ 2014/94 **סאלח נ' מדינת ישראל** (14.05.1996)) וכל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר. ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 **אל שבאב נ' מדינת ישראל** (28.06.1982)). עם זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות תחושות של מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל (02.09.2001)) ומכאן הזהירות שיש לנקוט במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרי נאשם.

19. כאמור, שקרי נאשם אינם יכולים להחליף את כלל התשתית הראייתית הנדרשת להרשעה, אולם, יכולים הם בתנאים מסוימים, לבסס סיוע ראייתי כנגד הנאשם. כפי שאראה בהמשך הדברים, הרי שמצאתי ששקרי של הנאשם הנם בעניינים מהותיים; שקרי נועדו לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; שקרי הנם חד משמעיים וברורים; שקרי הוכחו בעדות עצמאית ואינם נובעים מעילה אחרת (י. קדמי-על הראיות, שם, בעמ' 305-298, ע"פ 611/80 מיהראן מטוסיאן נ' מדינת ישראל (14.07.81); ע"פ 20/89 יעקב בן אליהו אמסלם נ' מדינת ישראל (18.02.90); ע"פ 231/92 מוחמד אחמד אבו-סאלח נ' מדינת ישראל (03.06.93)).

20. לדידי, צבר הפרכות והסתירות בגרסאותיו השונות של הנאשם כפי שיוצגו בהמשך הדברים, מובילות לקביעה לפיה גרסאותיו השונות של הנאשם אכן עשויות להוות סיוע ראייתי או למצער חיזוק לראיות המאשימה (ראו לעניין זה גם רע"פ 4699/16 רפי אוחנה נ' מדינת ישראל (27.12.2012) וכן ע"פ 3731/12 מוחמד סוילם נ' מדינת ישראל (11.11.2014)).

21. עוד אציין כי לשקרי של הנאשם מצטרפת התנהגותו המפלילה של הלה באירוע השני - סירובו לשתף פעולה עם השוטרים והתנהגותו המתגוננת והתוקפנית כלפיהם במפגש בינם לאחר האירוע הראשון. ככלל, בית המשפט יזהיר את עצמו ולא ישלול על הסף כי תגובה מעין זו עשויה להיות תולדה של לחץ וחשש ואולם, בהתחשב במכלול נסיבות העניין - ובפרט התרשמותי הבלתי אמצעית מחוסר מהימנותו, דומה כי אין מנוס מהמסקנה כי גם חוסר שיתוף הפעולה של הלה עם המשטרה מטיל דופי ממשי באמינותו. בהמשך אפרט את הממצאים עליהם מבוססת מסקנתי זו.

עבירת האיומים

22. **באשר לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם**, כאמור, על פי הנטען בסעיף 3 לכתב האישום, הנאשם איים על המתלוננת ביום 08.07.2016 בשעה 17:00 או בסמוך לכך באמצעות שיחת טלפון שביצע מהטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד של המתלוננת באומרו לה: "זונה, שרמוטה, אני לא אלך מפה עד שאראה עם מי את חוזרת, אני אחתוך לך את הפנים אני לא אשאיר אותך בחיים". כמו כן נטען בסעיף 9 לכתב האישום, כי עם כניסתו של הנאשם לדירת המתלוננת אמר לה: "אני לא אשאיר אותך בחיים".

23. בחקירתה הראשית של המתלוננת בבית המשפט מסרה המתלוננת כך: "נ' התקשר אליי ושאל אותי איפה אני ומי לקח אותי ומי העז לקחת אותי מהברכה והוא **ישסף לי את הפנים** והוא רוצה לדעת עם מי הגעתי, והוא מחכה למטה ורוצה לדעת עם מי הגעתי" (בעמ' 13 לפרוטוקול, שורות 18-20). המתלוננת חזרה על גרסה זוהי שוב לאחר מכן באומרה: "הוא אמר שהוא **ישסף את הפנים, לא ישאיר אותי בחיים**, הוא אמר שהוא רוצה לראות עם מי הגעתי ומי היה לו אומץ לקחת אותי מהברכה" (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 2-3).

24. בחקירתה הנגדית, נשאלה המתלוננת על ידי ההגנה מספר פעמים אודות האיום שאיים עליה הנאשם באמצעות הטלפון, וגרסתה נשארה קוהרנטית וזהה לאורך כל עדותה. וכך במענה לשאלה כמה זמן נמשכה השיחה השיבה המתלוננת: "לא זוכרת, אבל זכור לי **שחטפתי איומים על חיי**. זה מה שאני יכולה לזכור" (בעמ' 24 לפרוטוקול, שורה 1) וכן - "כשנ' היה למטה והרגשתי שהכול מתלהט ומאיים **שהוא ישסף את הפנים** ולא יזוז, תוך כדי אני מתקשרת לאחיו ואומרת לו **שאני בסכנת חיים** שיגיע" (בעמ' 25 לפרוטוקול, שורות 23-24). כמו כן, בעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת במשטרה, ציינה המתלוננת את הדברים הבאים: "היינו בברכה ב--- נ' היה מסטול החלטתי שאני עוזבת את הברכה והולכת בכוחות עצמי הגעתי לבית ואז נ' **מתקשר אליי ואומר לי שהוא יחתוך לי את הפנים** מי הגבר הזה שאת הולכת אתו" (ת/9 שורות 6-8). הנה כי כן, וחרף העובדה כי עדותה של המתלוננת בבית המשפט נשמעה כחמישה חודשים לאחר העימות שנערך בינה לבין הנאשם, אזי המתלוננת חזרה הן בחקירתה הראשית בבית המשפט והן בחקירתה הנגדית על גרסתה העקבית בכל הנוגע לאיומים שהשמיע כלפיה הנאשם בשיחת הטלפון, דבר שיש בו כדי לחזק את מהימנותה.

25. מנגד, הנאשם אחז במספר גרסאות באשר לאיומים הנטענים, וכך, בחקירתו הראשונה במשטרה מיום 08.07.2016, ובתגובה לדברי החוקר לפיהם איים על המתלוננת שירצח אותה ואז שוב איים עליה, השיב הנאשם: "מאיפה היא הביאה את השטויות האלה שתהיה עם מי שהיא רוצה את מי זה מעניין". לאחר מכן ובהמשך אותה חקירה, השיב הנאשם לשאלת החוקר לפרש האיומים באומרו: "**לא איימתי, ואם אמרתי משהו זה מעצבים**" (ת/8, שורות 33-36 וכן שורות 64-65 בהתאמה). ואילו, בחקירתו הנגדית בבית המשפט שב הנאשם טען כי לא איים על המתלוננת, לא באמצעות הטלפון ולא בביתה (בעמ' 115 לפרוטוקול, שורות 21-25).
26. בהקשר זה אציין כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה, משלא הוצגה על ידי המאשימה אף לא ראייה אחת המעידה על עצם קיומה של שיחת טלפון בין הנאשם למתלוננת, אזי המאשימה אינה יכולה להוכיח כי הנאשם אכן איים על המתלוננת באמצעות הטלפון כפי טענתה. ואסביר מדוע.
27. ראשית יאמר כי התרשמתי מהמתלוננת כעדה כנה ואמינה ודי לי בכך כדי לקבוע כי אכן הנאשם איים עליה בשיחת הטלפון כנטען. לא זו אף זו, ניכר כי הנאשם הטיל את אימתו על המתלוננת ואין בהעדרו של תיעוד השיחה כדי לבטל זאת. שנית, חיזוקים למסקנתי לפיה אכן הנאשם איים על המתלוננת כטענתה נתמכים בדבריו של הנאשם עצמו במענה לכתב האישום ובחקירתו הראשית שם הלה מסר **שהוא בעצמו חייג למתלוננת מספר פעמים** לאחר שהמתלוננת עזבה את הברכה ב--- (בעמ' 6 לפרוטוקול, שורות 4-6 וכן בעמ' 87 לפרוטוקול, שורה 1). בנוסף לכך, בחקירתו הנגדית, ובמענה שנתן הנאשם לשאלה - האם נכון שלא דיבר עם המתלוננת מהרגע שהיא הלכה מהברכה ועד שהגיע אליה הביתה, הלה השיב: "**אולי הייתה איזו שיחה שהיא ענתה לי ואמרה לי שהיא ב-- וניתקה לי**" (בעמ' 93 לפרוטוקול, שורה 9). הנה כי כן, אף הנאשם מודה כי אכן התקיימה שיחה בינו לבין המתלוננת לאחר שזו עזבה את הברכה ב--- ובטרם הגיע לדירתה, זאת באופן מנוגד לחלוטין לטענות ההגנה בסיכומיה. מכאן, שטענת ההגנה לפיה, לא ניתן להוכיח את דבר האיום משלא הוכח דבר השיחה בין הנאשם למתלוננת אין לה על מה שתסמוך.
28. לא זו אף זו, חיזוק לכך שאכן הנאשם איים על המתלוננת ניתן למצוא אף בגרסתו של הנאשם ממנה עולה כי משעזבה המתלוננת את הברכה ב--- הוא היה נתון במצב נפשי נסער, וכדבריו: "**הייתי עצבני, עניין אותי לדעת מי בבית**" (בעמ' 95 לפרוטוקול, שורה 25), שכן, לדבריו, חשד במתלוננת כי היא עזבה את הברכה והלכה לדירתה עם אחד מחבריו, וכדבריו: "**כי הייתי בטוח שאחד מהחברים הקרובים שלי שהוא תמיד בבית של אחי, כי הם גרים בית מול בית, זה אותו אחד שלקח אותה הביתה. לא עניין אותי גברים אחרים אלא מי מהחברים מעביר לה את המידע. איך היא יודעת הכול. ברגע שאני לא אתה שבועיים, אני מגיע עם ידידה לבית באותו יום אני מקבל 20 טלפונים וקללות, היית עם זאת ועם זאת. כשהיא הלכה מהברכה והיינו 7 חברים, חשדתי שזה אחד מהחברים ולא האזנות. הייתה לי הרגשה שזה מהאזנות כי היו דברים שהיא אמרה לי מחדר מיטות, דברים שנאמרו שאף חבר לא יכול היה לדעת**" (בעמ' 93 לפרוטוקול, שורות 16-22). דברים דומים מסר הנאשם בחקירתו הנגדית: "**הגעתי לראות מי זה הטיפוס שאני לא רוצה שיהיה בסביבה שלי**" (בעמ' 94 לפרוטוקול, שורה 24).
29. חיזוק נוסף לכך ניתן אף למצוא בדבריו של הנאשם, כאמור, לפיהם השמיע כלפי המתלוננת אמרות שנבעו ממצב רוחו הנסער, וכדבריו: "**לא איימתי, ואם אמרתי משהו זה מעצבים**" (ת/8 שורות 64-65) כמו גם, מדבריו של הנאשם לפיהם משהגיע לדירת המתלוננת אף היא הייתה נתונה במצב נפשי נסער, וכדבריו: "**קיללתי אותה בצעקות יא בת זונה, היא הייתה במרחק 2 מטר ממני, פרצוף של דמעות, מפוחדת, היא תמיד בוכה בלי קשר, היא יכולה להיות הכול בסדר ופשוט להוריד דמעות, זה תלוי במצב שלה**" (בעמ' 87 לפרוטוקול, שורות 8-10).
30. הנה כי כן, התמונה המצטיירת ממכלול הראיות עד כה ומדברי הנאשם הינה כי הנאשם היה

נתון במצב נפשי נסער ("עצבים"), שכן חשד כי המתלוננת מתרועעת עם אחד מחבריו; הנאשם שוחח עם המתלוננת בטלפון לאחר שזו עזבה את הברכה ב--- ועובר להגעתו לדירתה ב---; הנאשם הגיע לדירת המתלוננת תוך שהוא משמיע כלפיה אמרות קשות ובהן קללות ותוך שהמתלוננת מפחדת ובוכיה - כל אלה לדידי מחזקים את גרסתה הקוהרנטית של המתלוננת ממנה עולה כי אכן התקיימה שיחה בין הנאשם למתלוננת ואכן בשיחה זו השמיע הנאשם כלפי המתלוננת את דברי האיום הנטענים.

31. זאת ועוד, חיזוק לגרסת המתלוננת מצאתי מתייעוד שיחותיה היוצאות של המתלוננת (ת/1, ת/2) למר ק' פ' (להלן: "אחיו של הנאשם"); מתוכן דבריה ומטון דיבורה של המתלוננת כפי שניתן לשמוע בשיחה שערכה המתלוננת למוקד 100 (ת/11) וממצבה הנפשי של המתלוננת עם הגעת המשטרה לביתה (כעולה מחקירתו הראשית של השוטר תומר בעמ' 46 לפרוטוקול, שורה 7).

32. ראשית, מהראיות שהוצגו בפני עולה כי בשעת מצוקה התקשרה המתלוננת לאחיו של הנאשם על מנת להזעיקו לעזרה. עניין זה מחזק את גרסתה של המתלוננת לפיה הזעקת האח לעזרה נעשתה לאחר שהנאשם איים עליה בשיחת הטלפון. וכדבריה של המתלוננת בחקירה הראשית: **"כשראיתי שהכול מתלהט ונ' עולה במדרגות, התקשרתי לאחיו והזעקתי עזרה"** (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 10-11) וכן - **"התקשרתי לק' ואמרתי לו שאני חוששת על חיי ושיגיע מהר"**. התקשרתי אליו ארבע פעמים ובפעם האחרונה אמרתי שלפני שאזמין את המשטרה שיגיע מהר כי אינני רוצה להגיע למשטרה, 3 שנים אני חוויתי אלימות ואף פעם לא ערבתי משטרה" (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 16-19). חיזוק לדבריה אלה של המתלוננת ניתן למצוא בפלט השיחות היוצאות של המתלוננת (ת/1, ת/2) ממנו עולה כי בשעות הרלוונטיות לאירוע הראשון, הלה התקשרה לאחיו של הנאשם ארבע פעמים כאשר אחת מן השיחות ארכה 51 שניות ואילו האחרת ארכה כדקה. יש באלה כדי לחזק את גרסת המתלוננת לפיה שוחחה עם אחיו של הנאשם שכן חשה בסכנת חיים. כמו כן, במענה לשאלת הסנגור בחקירתה הנגדית, מה אמר לה אחיו של הנאשם, הלה השיבה כי בשיחות אלה: "הוא אמר 'בסדר בסדר' ובשיחה האחרונה אמרתי שיגיע כי אני בסכנת חיים מאוד ואמרתי לו שאני לא רוצה להזמין משטרה. הוא אמר 'תעשי מה שאת רוצה' וניתק את הטלפון" (בעמ' 26 שורות 4-7). לדידי, יש באלה כדי לחזק את דבריה של המתלוננת לפיהם התקשרה לאחיו של הנאשם ואף שוחחה עמו על מנת להזעיקו לעזרה לאחר שחשה סכנה ממשית על חייה בשל האיומים שהשמיע כלפיה הנאשם.

33. שנית, מהאזנה לשיחת מוקד 100 (ת/11), נשמעת המתלוננת אומרת את הדברים הבאים: **"מישהו רוצה לרצוח אותי פה בבית"; "בן הזוג שלי"; "יש סכנה לחיים שלי"**. מהאזנה לשיחה האמורה, מעבר לתוכן דבריה של המתלוננת, המעיד על החשש בו הייתה שרויה, לא ניתן שלא להבחין אף מטון דיבורה הנסער, המבוהל והנגרש של המתלוננת. ניתן אם כן לשמוע באופן ברור, מתוכן דבריה ומטון דיבורה של המתלוננת, כי היא אכן שרתה במצוקה ממשית והתקשרה למוקד 100 בשעת צרה על מנת לבקש עזרה, ויש אף בכך כדי לחזק את המסקנה לפיה, הלה התקשרה למשטרה לאחר שהנאשם איים עליה.

34. שלישית, מדבריו של השוטר תומר בחקירתו הראשית, עולה כי עם כניסתו לדירת המתלוננת הייתה זו שרויה במצב נפשי נסער, וכדבריו: "... הייתה י' אשר הייתה נסערת, צעקה **"הוא רוצה לרצוח אותי"** (בעמ' 46 לפרוטוקול, שורות 7-8). מצב נפשי זה כשלעצמו, אף הוא יכול לשמש, בשילוב עם תוכן דבריה וטון דיבורה הנסער של המתלוננת כפי שנשמע בהקלטת שיחת מוקד 100 חיזוק לעדותה של המתלוננת (ראו: ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.09.2009)). רביעית, חיזוק למצב הנפשי הנסער בו הייתה שרויה המתלוננת התומך בכך שהנאשם איים על חייה במסגרת האירוע הראשון ניתן למצוא אף בדבריה של הלה בעימות שנערך בינה לבין הנאשם, שם היא אומרת: "אני מקווה שיטפלו בצורה הזו כמו שצריך **לא יכול להיות שאני ירגיש חסרת אונים וראיתי את המוות** ומבקשת שהכלב יחזור אלי עוד היום" (ת/9 שורות 23-24).

35. למעלה מהצורך אציין כי מעיון בחומרי החקירה ומהעדויות שהובאו בפניי (עימות בין

המתלוננת לנאשם ת/9, גרסת המתלוננת בחקירה הראשית והנגדית), המתלוננת לא ציינה את האיום הנוסף המיוחס לנאשם בסעיף 9 לעובדות כתב האישום ממנו עולה כי לאחר שהנאשם איים על המתלוננת בטלפון הוא נכנס לדירתה ושם איים עליה פעם נוספת בכך שאמר לה: "אני לא אשאיר אותך בחיים". אולם, סבורתני כי עניין זה טמון בעובדה שהמתלוננת חוותה אירוע טראומתי, הכולל בין היתר אלימות מצדו של הנאשם ואיומים נגדה, ולהתרשמותי אין בכך כדי להעלות חשש ממשי באשר למהימנות גרסתה, כי אם להזכיר לנו את טבעו של הזיכרון האנושי (ראו והשוו: ע"פ 175/10 ישי חנוכיב נ' מדינת ישראל, (28.07.2011)). וכל זאת כאשר יש להזכיר כי בפנינו אירוע המורכב מפריטים רבים ובמקרה כזה, אדרבה, דווקא זיכרון מופלג של כל פרט ופרט עלול היה לפגום במהימנותה של המתלוננת (ראו והשוו: ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625, 637 (2004); ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (26.01.2009)). דברים אלה אמורים גם בשים לב להתרשמותו של בית המשפט ממכלול עדותה של המתלוננת ולרושם החיובי שהיא הותירה.

לצד כל האמור, ובמצב דברים לפיו גרסתה היחידה שנתגלתה לאוזניי היא זו שהושמעה על ידי המתלוננת באולם בית המשפט, הרי שלא נותר לי אלא לקבוע כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם איים על המתלוננת כאמור בסעיף 9 לעובדות כתב האישום. ואולם ולאור העובדה כי על פי הוראות החיקוק מיוחסת לנאשם עבירת איומים אחת ושמצאתי כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה כי הנאשם ביצע את עבירת האיומים באמצעות הטלפון הרי שהוכח בפני מעבר לכל ספק סביר, כי אכן הנאשם איים על המתלוננת בשיחת הטלפון וזו אכן חשה בפחד ממשי מפניו. 36. כפי שכבר ציינתי לעיל, מצאתי ליתן אמון מלא בדבריה של המתלוננת לפיהם לאחר שהנאשם איים עליה בשיחת הטלפון, היא שוחחה בטלפון מספר פעמים עם אחיו של הנאשם על מנת להזעיקו לעזרה (דברים הנתמכים בת/1 ובת/2). ואולם, לא הובאה בפני כל ראיה פוזיטיבית לפיה, עדותו של האח אכן נגבתה על ידי היחידה החוקרת ואחיו של הנאשם לא נמנה עם רשימת עדי התביעה (למרות שבעקיפין ניתן היה ללמוד מחקירתו הנגדית של הנאשם כי יכול ונגבתה מהאח עדות, בעמ' 109 לפרוטוקול שורות 25-7). כידוע, מחדל חקירה כזה או אחר, כשלעצמו, לא יביא לזיכויו של הנאשם באופן אוטומטי, ובית המשפט מחויב לבחון בכל מקרה לגופו אם המחדל האמור מקים חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם, וזאת משום שנוצר לו קושי, בין אם להתמודד עם הראיות נגדו ובין אם להוכיח את גרסתו שלו.

37. כאן יצוין, כי אין המדובר בעד שהיה יכול לספק אינדיקציה בלבד באשר לאירועים, אלא, במי שהתרשם מהם מכלי ראשון ואשר ייתכן שהיה בעדותו כדי לאשש או להפריך את גרסתה של המתלוננת (או לחילופין את גרסתו של הנאשם). הדברים נכונים אף בכל הנוגע לאירוע השני שכן, מהעדויות בתיק עולה כי אחיו של הנאשם היה עד להתנגדות הנאשם למעצרו, והיה זה הוא ששכנע אותו לבסוף להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה (בעמ' 108 לפרוטוקול, שורות 108-23; בעמ' 109 לפרוטוקול, שורה 725 ובעמ' 110 לפרוטוקול, שורות 15-1). לדידי, גביית עדותו של אחיו של הנאשם ובעקב הבאתו לעדות בפני בית המשפט הייתה מתבקשת ואף הכרחית במקרה הנדון, וייתכן שהיה בה כדי להעמיד תמונה עובדתית מלאה, הן בפני היחידה החוקרת והן בפני בית המשפט. הדברים האמורים אף מקבלים משנה תוקף מקום בו מדובר באירוע של "גרסה מול גרסה". ואולם, חרף האמור לעיל, אין בידי עדות ישירה כי אכן היחידה החוקרת גבתה את עדותו של האח וכאמור הוא לא נמנה ברשימת עדי התביעה. 38. זאת ועוד, יש גם להזכיר כי אף אם היחידה החוקרת סברה כי די בעדותה של המתלוננת באירוע הראשון כדי להביא להרשעתו של הנאשם, או בעדותו של השוטר תומר באירוע השני, הרי שעדיין שומה היה עליה לפעול לשם חשיפת האמת, אף אם ייתכן שיהיה בפעולות אלה כדי להפריך את החשדות המיוחסים לנאשם; חובתה של היחידה החוקרת למצות את הליכי החקירה, בהיותה אמצעי לחשיפת האמת, אף מהווה גם חלק מזכותו של הנאשם למשפט הוגן (ע"פ 2697/14 נ' דוד חדאד נ' מדינת ישראל, (06.09.2016) (להלן: "עניין חדאד"); ע"פ 5956/08 אל עוקה נ' מדינת ישראל, (23.11.2011); ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל, (18.05.2006); ע"פ 721/80 שלמה תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466, 472 (1981); ועוד).

39. לאחר שקבעתי זאת, הרי שעדיין עומדת השאלה מה נפקותו של המחדל האמור. בעניין זה יש לציין, כי על דרך הכלל, אין במחדל חקירה כשלעצמו כדי להביא לזיכויו, אלא שומה על בית המשפט לבחון בכל מקרה לגופו, האם

המחדל האמור מקים חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם, וזאת משום שנוצר לו קושי להתמודד עם הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. עוד יש לזכור, כי להבדיל מכללי הפסילה הנוגעים לגביית הודאה מנאשם, הרי שאין לזכות נאשם בשל מחדל חקירה אך משום הרצון "לחנך" את היחידה החוקרת (**עניין חדאד**, וההפניות שם).

40. במקרה הנדון, הנאשם לא ביקש באף שלב במהלך חקירתו במשטרה שתיגבה עדות מאחיו, וגם במסגרת פרשת ההגנה לא פעל לשם הבאת אחיו לעדות. וכל זאת, כאשר היה מצופה ממנו שינהג כך, ככל שסבר כי יהיה בעדות זו כדי לתמוך בגרסתו. בשים לב לאמור, נדמה כי הגנתו של הנאשם לא קופחה, בוודאי לא בצורה ניכרת, בשל מחדל החקירה וכי הדבר לא הקשה עליו בצורה ממשית להתמודד עם הראיות שנאספו נגדו או להוכיח את גרסתו. בנסיבות אלה אם כן, פוחת המשקל שיש לייחס למחדל החקירה.

41. עוד יוער, כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה המתלוננת איננה מהימנה שכן, גרסתה לפיה התקשרה למשטרה טרם הנאשם נכנס לדירתה ועובר לשיחותיה עם אחיו של הנאשם (שיחה שביצעה לכאורה למשטרה בנוסף לשיחות שהוצגו במסגרת ת/11), לא נתמכה בכל ראיה. למותר לציין, כי מדובר בדקדוק בקוצו של יוד, אשר אינו מהותי לענייננו. למעלה מהצורך אציין, כי המתלוננת מסרה בעדותה בחקירה הראשית את הדברים הבאים: "נפרצה הדלת ונ' נכנס הביתה, אני הייתי בחדר השינה, הוא נתן לי סטירה ומשך לי בשיער. **לא ציינתי שלפני כן התקשרתי למשטרה** ראיתי שהכול מתלהט ונ' עולה במדרגות, התקשרתי לאחיו והזעקתי עזרה. התקשרתי לק' פ' " (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 9-11). מדבריה אלה של המתלוננת לא עולה כלל כי היא התקשרה למשטרה עובר לשיחותיה עם אחיו של הנאשם וטרם כניסתו של הנאשם לדירה. ההפך הוא הנכון - המתלוננת מוסרת באופן פוזיטיבי כי היא לא ציינה שהתקשרה למשטרה עובר לשיחותיה עם אחיו של הנאשם. דברים אלה אף עולים בקנה אחד עם דבריה של המתלוננת בהמשך לפיהם: " **קודם התקשרתי לק'** " כי ראיתי שאני בסכנה ולא יודעת מה לעשות. לפני שנפרצה הדלת". וכן- "**אחרי כל מה שקרה התקשרתי למשטרה**. התקשרתי לק' ואמרתי לו שאני חוששת על חיי ושיגיע מהר. התקשרתי אליו ארבע פעמים ובפעם האחרונה **אמרתי שלפני שאזמין את המשטרה שיגיע מהר** כי אינני רוצה להגיע למשטרה, 3 שנים אני חוויתי אלימות ואף פעם לא ערבתי משטרה. אני רק רוצה להגיד שכל השנים האלה לא הזמנתי משטרה אפילו שהרגשתי שאני במצב... " (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 14-13 ו- 20-16).

42. בנסיבות אלה אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה המתלוננת התקשרה למשטרה טרם שיחותיה עם אחיו של הנאשם וטרם הגעתו של הנאשם לדירה.

43. יתרה מכך, גם לו הייתי קובעת כי אכן המתלוננת התקשרה למשטרה טרם שיחותיה עם אחיו של הנאשם והגעתו של הנאשם לדירה (וכאמור אינני קובעת זאת) לדידי, בהינתן ממצאי המהימנות שמצאתי ליתן במכלול גרסתה של המתלוננת אזי אף אם לא הובא תיעוד כי המתלוננת התקשרה למשטרה פעם נוספת עובר לשיחותיה עם אחיו של הנאשם, אין בכך בכדי לגרוע מכלל עדותה, מהשיחה שבוצעה על ידה מיד לאחר מכן למשטרה (ת/11), ומכלל הממצאים שהובאו בפניי, ולכן, טענת ההגנה, גם במקרה מעין זה, אינה מעלה או מורידה מעדותה המהימנה.

44. כאמור, מצאתי לבכר את גרסתה של המתלוננת באירוע הראשון על פני גרסתו של הנאשם. כן נתתי דעתי לסתירה לכאורה שעלתה מדבריה של המתלוננת בחקירתה הנגדית (ממנה בקשה ההגנה להטיל דופי במהימנותה) לפיה, בעדותה בבית המשפט מסרה כי הנאשם היה אלים כלפיה בעבר, בעוד בעדותה במשטרה מסרה כי הנאשם לא תקף אותה או איים עליה עובר לאירוע הראשון. בהקשר זה מצאתי לקבל במלואם את דבריה של המתלוננת לפיהם: "אמרתי שלא, אמרתי שלא. **תמיד חטפתי מכות ואלימות ואף פעם לא הזמנתי משטרה, גם במצב שהייתי בסכנת חיים**, עדין לא הזמנתי משטרה ופניתי לאח שלו כי הם יודעים מי הוא האח שלהם, והתקשרתי לאח שיגיע כי לא רציתי להזמין משטרה לנ' " (בעמ' 22 לפרוטוקול, שורות 1-3), המתלוננת חזרה על גרסתה זו בעקביות גם בהמשך דבריה בעמ' 39 לפרוטוקול שורות 23-24 וגם בעמ' 44 לפרוטוקול, שורות 1-4). למותר לציין כי המתלוננת נשאלה על ידי ההגנה את אותן שאלות במילים שונות ובפער זמנים על מנת לנסות לערער את

גרסתה, ואולם וחרף זאת, גרסתה נשארה זהה ועקבית לאורך כל עדותה.

45. זאת ועוד, מצאתי לקבל במלואם את הסבריה של המתלוננת לפער האמור. המתלוננת מסרה בגילוי לב בחקירתה הנגדית כי יש לה נטייה לנהל מערכות יחסים רומנטיות עם גברים אלימים וכי כעת, עת היא שוהה במקלט לנשים מוכות, בין היתר, על מנת לקבל טיפול ראוי ולשנות דפוסי התנהגותה השליליים המאופיינים בבחירותיה הזוגיות, היא החליטה לפתוח הכול ולא לשתוק יותר (בעמ' 42 לפרוטוקול, שורות 11-6 ובעמ' 44 לפרוטוקול, שורות 1-4). ניכר בעיניי כי דבריה של המתלוננת בבית המשפט נמסרו בכנות וכי רצונה בשינוי אכן נובע ממקום אמתי, ולכן, לא מצאתי בעובדה כי המתלוננת לא מסרה במשטרה כי הנאשם נהג כלפיה בעבר באלימות בניגוד לדבריה בבית המשפט (בהם כאמור מצאתי ליתן אמון מלא) כדי להטיל דופי במכלול גרסתה.

46. **סוף דבר בנקודה זו, מצאתי כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם ביצע את עבירת האיומים.**

עבירת התקיפה סתם

47. **באשר לעבירת התקיפה סתם המיוחסת לנאשם**, כאמור, על פי הנטען בסעיף 7 לכתב האישום, משהצליח הנאשם להיכנס לדירת המתלוננת, הוא אחז במתלוננת והיכה אותה בכך שסטר בפניה והכה באמצעות אגרופים בראשה ומשך בשערותיה.

48. בחקירתה הראשית, תיארה המתלוננת את התקיפה כך: "נפרצה הדלת ונ' נכנס הביתה, אני הייתי בחדר השינה, הוא נתן לי סטירה ומשך לי בשיער" (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 11-9). בהמשך לכך, סיפרה המתלוננת: "התחלתי לרדת במדרגות ובדקתי וראיתי שנ' יורד אחריי, רציתי לבדוק אם אני יכולה להימלט, ירדתי לאט לאט במדרגות ובדקתי וראיתי שנ' יורד אחריי, הוא משך לי בשערות ונתן לי סטירה" (בעמ' 15 לפרוטוקול, שורות 2-3).

49. בחקירתה הנגדית, חזרה המתלוננת על גרסה זוהי (משנשאלה מתי התקשרה למשטרה) באומרה: "כשאני יורדת במדרגות, אמרתי מלכתחילה שניסיתי להימלט לאט לאט ירדתי במדרגות וראיתי שנ' יורד אחריי, הוא מושך את השערות ונותן לי אגרופים ולוקח את הכלב ופשוט הולך. הוא אמר לי "אני עוד פה שלא תחשבי" (בעמ' 26 לפרוטוקול, שורות 17-14). בהמשך דבריה, המתלוננת חזרה על גרסה עקבית (משנשאלה היכן חדר השינה) והשיבה: "מדובר בבית של שני חדרים, אז נ' ניגש אליי נותן לי סטירה ומושך לי בשערות" (בעמ' 35 לפרוטוקול, שורות 16-15), לאחר מכן מסרה המתלוננת כי תוך כדי השיחה עם אחיו של הנאשם היא ביקשה מהנאשם שלא לגעת בה והוא מצדו **נתן לה סטירות** (בעמ' 35 לפרוטוקול, שורות 19-18). המתלוננת חזרה על תיאור תקיפה זוהי מצדו של הנאשם כלפיה גם לאחר מכן באומרה: "אמרתי שהוא משך לי בשערות ונותן לי סטירות" (בעמ' 36 לפרוטוקול, שורות 4-3) וכן - "אני יורדת במדרגות לאט לאט ואחרי כן הוא יורד אחרי ומושך לי בשערות, נותן לי סטירות, נותן לי אגרופים ולוקח את הכלב שלי" (בעמ' 40 לפרוטוקול, שורות 5-3).

50. לא זו אף זו. גרסתה של המתלוננת באשר לאופן התקיפה נותר עקבי למן העימות שנערך בינה לבין הנאשם, כחמשה חדשים עובר לעדותה בבית המשפט, ועד לעדותה בבית המשפט. בעימות מסרה המתלוננת את הדברים הבאים: "כעבור זמן מה נ' צועק ברחוב שהוא ישבור לי את החלונות ואז הוא עולה אליי לבית שובר לי את הדלת נכנס לחדר שינה ומרביץ לי מושך לי שערות בראש תוך כדי זה אני מתקשרת לאח שלי ומבקשת שיציל אותי ומתחיל לשבור דברים בבית הוא פשוט לקח את המראה והטיח אותה על הרצפה והמראה עפה" (ת/9 שורות 13-9 לעימות). לדידי, המתלוננת העידה בצורה עקבית, גם לאחר שנשאלה מספר פעמים ובאופנים שונים על ידי הסנגורים שאלות שכל מטרתן הייתה להטיל דופי במהימנותה, וחרף זאת, המתלוננת הצליחה לעמוד על דעתה ולמסור גרסה קוהרנטית ועקבית התואמת את הגרסה אותה מסרה בעימות.

51. מנגד, לדברי הנאשם בחקירתו הראשית, הוא מעולם לא הרים על המתלוננת יד ומשך כפר בכך שתקף אותה, אם כי הודה שירק (ואולם לא לכיוונה של המתלוננת). וכך, בתחילת עדותו, מסר הנאשם את הדברים הבאים: "אחרי שתי הבעיטות שנתתי לדלת, ראיתי שהיא לא פותחת, הסתובבתי, באתי ללכת, הדלת נפתחה והיא הכניסה אותי הביתה. בשלב הזה קיללתי אותה ונכנסתי בעצבים, קיללתי אותה ואמרתי לה יא בת

זונה למה באת איתי אם לא רצית ואל תבואי איתי יותר, **ירקתי לא עליה, לכיוון השני** ואמרתי לה אל תתקרבי אלי יותר והכלב נובח תוך כדי, עשיתי ככה כאילו לבעוט בכלב ואז המראה עפה והיא עשתה כאילו בוכה והלכתי... " (בעמ' 89 לפרוטוקול, שורות 17-21). לאחר מכן, מסר הנאשם את הדברים הבאים: "**מכה אותה? בחיים לא הרמתי עליה יד.** היא המציאה לי היריון ועשתה לי דברים עמדתי לקחת אותה לטבריה ואת הילד שלה וגיליתי הודעה מבחור בן 21" (בעמ' 92 לפרוטוקול, שורות 7-8), וכן: "**לא משכתי לה בשערות ולא הרמתי עליה אצבע.** היא טוענת גם שנכנסתי לחדר השינה, אני לא עברתי את הקורה שהייתה בכניסה לבית, כשנשברה המראה אני יצאתי מהבית ולא נכנסתי לשום חדר" (בעמ' 92 לפרוטוקול, שורות 12-14).

52. בחקירה הנגדית, הנאשם טען כי המתלוננת לוקה בהזיות, אם כי הודה כי חלק מגרסתה נכון (חלק קטן) והיא העצימה את הדברים שהתרחשו. וכך השיב לשאלת המאשימה האם המתלוננת דמינה את האירוע: "כן, זה דמיונות אם היא אמרה שאני הרבצתי לה ואחתוך לה את הפנים. **היא לקחה משהו קטן שהוא נכון** ועשתה ממנו סלט שלם. נכון שבעטתי בדלת ובמראה, אך לא נכון שהרמתי עליה יד ושאחתוך לה את הפנים" (בעמ' 114 לפרוטוקול, שורות 9-12 וכן בעמ' 116 לפרוטוקול, שורות 1-3).

53. גרסתה של המתלוננת לאופן תקיפתה על ידי הנאשם מתחזקת לנוכח דבריו של השוטר תומר בבית המשפט. וכך, השוטר תומר בחקירתו הראשית מסר את הדברים הבאים: "הייתה י' אשר הייתה נסערת, צעקה, **"הוא רוצה לרצוח אותי"**. שאלתי אותה מה קרה, מה הסיפור, אמרה לי שהבן זוג שלה לשעבר, **תקף אותה, משך אותה בשיער נתן לה בוקס**. הסתכלתי על הגב שלה, על החולצה בגב, היה סימן של גיר. כאילו נדחפה לאיזה קיר או משהו, לא הסבירה לי כל כך מה היה. היה סימן מינורי באמצע הגב" (בעמ' 46 לפרוטוקול, שורות 12-7 וכן בעמ' 47 לפרוטוקול, שורה 11). השוטר תומר חזר על הדברים בחקירתו הנגדית עת מסר: "היא מספרת את הסיפור, את הגרסה שספרה לי, שהבן זוג שלה לשעבר **נתן לה בוקס, בנוסף משך אותה בשיער** וכרגע לא נמצא במקום. **היא הייתה נסערת, היא אמרה שהוא רוצה לרצוח אותי.** היא צעקה בצורה **נסערת, הוא רוצה לרצוח אותי**" (בעמ' 53 לפרוטוקול, שורות 1-3 ובעמ' 55 לפרוטוקול, שורה 1 בהתאמה).

54. חיזוק נוסף לגרסתה של המתלוננת אודות התקיפה אף ניתן למצוא בדבריה של המתנדבת בת אל שמסרה את הדברים הבאים: "בדירה הייתה מודיעה, הייתה שם לבד. שאלנו אותה מה קרה, והיא אמרה שהבן זוג שלה חשד שהיא בוגדת בו, **הוא הרביץ לה בראש ולקח לה את הכלב**" (בעמ' 69 לפרוטוקול, שורות 20-21).

55. וכפי שציינתי זה מכבר בנוגע לעבירת האיומים, הרי שגם כאן חיזוק לגרסתה של המתלוננת ניתן אף למצוא בתוכן דבריה וטון דיבורה למוקד 100 (ראו סעיף 33 לעיל).

56. כאמור, ניתן להרשיע את הנאשם על סמך עדותה היחידה של המתלוננת אשר מצאתיה מהימנה. מכאן, שעדותם של השוטר תומר והמתנדבת בת הינה בגדר עדות המחזקת את עדותה של המתלוננת, תוך שהתרשמתי שהשוטר תומר והמתנדבת בת אל הנם עדים מהימנים, אשר מסרו את הדברים כהווייתם וכפי שזכרו אותם, מבלי שניסו לצייר תמונה שבהכרח תיטיב עם אחד הצדדים. לגופם של דברים, עדותם זו של השוטרים, שכאמור מצאתי אותה כמהימנה, הינה עדות מפי השמועה. אולם זו קבילה להתקבל כראיה במשפט מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות, בהיותה עדות של קורבן עבירה, וזאת בשים לב לכך שלא יכולה להיות מחלוקת כי אמירתה של המתלוננת, הנוגעת במישרין למעשה העבירה, נשמעה באוזניו של השוטר תומר ובאזניה של המתנדבת בת אל, בסמוך לקרות האירוע. ודוק, אמירתה זו של המתלוננת קבילה להתקבל לא רק לעצם אמירת הדברים, אלא אף לאמיתות התוכן. אולם על כל פנים, וכאמור, במקרה הנדון הרשעתו של הנאשם מתבססת על עדותה של המתלוננת, בעוד שעדותם של השוטרים מהווה חיזוק בלבד לעדות זו.

57. בשוליה של נקודה זו אציין, כי לא התעלמתי מטענת ההגנה לפיה, השוטר תומר מיהר להסיק מסקנות לפיהן, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחפה לעבר קיר וזאת בשל סימני הגיר בהם הבחין תומר על חולצתה של המתלוננת מאחור (בעמ' 54 לפרוטוקול, שורות 20-25). ואכן, לא היה על השוטר להסיק באופן אוטומטי מסקנה לפיה המתלוננת נדחפה אל עבר קיר אך בשל סימני הגיר בהם הבחין על גבה, מבלי שהמתלוננת

צינה זאת בפניו. אולם ומנגד, נכון הדבר כי השוטר תומר סייג את דבריו באומרו כי נקט בלשון זהירה לפיה, ככל הנראה (כנראה) בשל סימני הגיר בהם הבחין על גבה, המתלוננת הותקפה על ידי הנאשם בכך שהלה דחף אותה לעבר קיר (בעמ' 54 לפרוטוקול, שורה 25). כך או כך, בהסתכלות על מכלול הראיות והעדויות כפי שהובאו בפני בית המשפט, הרי שסבורתי שאין בסימני הגיר בהם הבחין השוטר תומר על גב המתלוננת כדי להשפיע לכאן או לכאן, וזאת בשעה שנתתי אמון בגרסתה של המתלוננת לפיה הותקפה על ידי הנאשם בכך שהלה סטר לה בפניה, הכה בה באמצעות אגרופים ומשך בשערותיה.

58. זאת ועוד, אף בעובדות כתב האישום אין זכר לכך שהנאשם דחף את המתלוננת לעבר קיר. בנסיבות אלו, וגם אם אקבל את טענת ההגנה כי סימני הגיר בהם הבחין תומר על גב המתלוננת, לא נגרמו כתוצאה מהאלימות שהופעלה כלפיה מצדו של הנאשם, הרי שאין בכך כדי לבטל את מכלול הממצאים והעדויות אשר מסמנים באופן ברור כי המתלוננת אכן חוותה אלימות מצדו של הנאשם באירוע הראשון (הגם לא כזו שעניינה דחיפה לעבר הקיר) כעולה מגרסתה הסדורה והמהימנה לאורך כל עדותה. בהתחשב במכלול הנסיבות, ובכלל זה, האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת בטלפון; הקללות שהשמיע כלפי המתלוננת וסערת הרגשות בה היה נתון, האלימות בה נקט הנאשם כלפי רכושה של המתלוננת (עליה אעמוד ביתר פירוט בהמשך); מצאתי כי אכן, הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם התנהג באלימות כלפי המתלוננת ותקף אותה בכך שסטר בפניה הכה בה באמצעות אגרופים ומשך בשערותיה.

59. לצד כל האמור, ושלא כפי הנטען בכתב האישום, המתלוננת לא סיפרה באף שלב כי הנאשם הכה באגרופים בראשה (אלא ציינה באופן כללי כי הלה הכה בה באגרופים), כך שגרסתה היחידה שנגלתה לאוזני בית המשפט הינה זו שהושמעה באולם בית המשפט. במצב דברים זה, הרי שלא נותר לי אלא לקבוע כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם הכה באגרופים בראשה של המתלוננת אלא כי הכה בה באגרופים. ושוב יאמר, כי אכן לא ניתן להרשיע את הנאשם במעשים שהמתלוננת לא סיפרה עליהם בעדותה ושלא הובאו כל ראיות אחרות להוכחתם. ואולם, לצד אלה, לידי, אין בהשמטה האמורה בעדותה של המתלוננת כדי לפגום במהימנותה (במיוחד בשים לב לדבריה של בת אל לפיהם המתלוננת ציינה בפניה כי הנאשם "הרביץ לה בראש" בסעיף 54 לעיל).

60. למעלה מהצורך אציין כי לא מצאתי לקבל את עמדת ההגנה בסיכומיה לפיה, העובדה שהמתלוננת לא סיפרה לשוטר תומר את כל השתלשלות העניינים לפרטי פרטים ואת האופן המדויק שבו הנאשם תקף אותה, מחלישה את גרסתה ומשליכה על מהימנותה (בעמ' 140 לפרוטוקול, שורות 19-22). כאמור, בהגיעו של השוטר תומר לדירת המתלוננת הייתה הלה נתונה בסערת רגשות תוך שהיא צועקת "הוא רוצה לרצוח אותי". ברי שבנסיבות מעין אלו דעתה לא תהא נתונה לציון מלוא כל פרטי האירוע בפני השוטר שהגיע זמן סמוך לאחר קרות האירוע לדירתה. משכך, הגם אם המתלוננת לא פרשה בפני תומר לפרטי פרטים את אופן תקיפתה על ידי הנאשם הרי שלהתרשמותי אין בכך כדי להעלות חשש ממשי באשר למהימנות גרסתה, כי אם להזכיר לנו פעם נוספת את טבעו של הזיכרון האנושי.

61. **סוף דבר בנקודה זו מצאתי כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם ביצע את עבירת התקיפה.**

עבירת ההיזק לרכוש במזיד:

62. **באשר לעבירת ההיזק לרכוש במזיד המיוחסת לנאשם,** כאמור, על פי הנטען בכתב האישום הנאשם הגיע לדירת המתלוננת כאשר הוא אוזח אבן בידו (סעיף 4 לכתב האישום); מיד הרס הלה את דלת הכניסה לדירה בכך שהכה בה באמצעות האבן מספר פעמים (סעיף 5 לכתב האישום) וכתוצאה מכך דלת הכניסה ניזוקה והנאשם הסיג גבול לדירה (סעיפים 6 ו-8 לכתב האישום); בהמשך, ומשהצליח הנאשם לפתוח את הדלת באמצעות האבן שהונחה בפתח הדירה, נכנס הנאשם לתוך הדירה (סעיף 7 רישא לכתב האישום), ובהמשך, הרס הלה את המראה בדירה בכך שאחז בה והשליכה אל הארץ, וכתוצאה מכך התנפצה המראה (סעיף 10 לכתב האישום); בהמשך, הרס הנאשם את הריהוט בבית המתלוננת בכך שהשליך ריהוט לכל עבר (סעיף 11 לכתב האישום).

63. בחקירתה הראשית בבית המשפט, תארה המתלוננת את כלל מעשי ההיזק לרכוש שביצע הנאשם באירוע הראשון באופן הבא: "בהמשך נ' איבד את השפיות והחל לעלות במדרגות, הוא פרץ את הדלת, היו צעקות מאוד חזקות, הוא הטיח עם בלוק על הדלת שתוך כדי זה הוא פרץ את הדלת, תוך כדי שהייתי בהלם..." (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 5-7) ובהמשך: "נ' פרץ את הדלת, היה בתוך הבית, הרביץ לי, שואל אותי מאיפה יש לי את הטלפון של ק', שהוא אח של נ'. נ' לקח את המראה ומנפץ אותה באמצע הסלון על השולחן. נ' לוקח את הטלוויזיה ומטיח אותה על הרצפה. נתתי לנ' לשותות ואמרתי שיירגע, והוא זרק את הבקבוק על החלון והחלון התנפץ" (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 22-26). בהמשך חקירתה הראשית המתלוננת הצביעה על המוצגים מושא ת/3 (שצולמו על ידי השוטר תומר עם כניסתו לדירת המתלוננת לאחר קרות האירוע הראשון), קרי, התמונות המתעדות את הנזק לרכושה של המתלוננת, שלדבריה נגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם. המתלוננת יחסה לנאשם כי גרם נזק לרכוש בדירתה ובכלל זה, למראה; לטלוויזיה; לתיבת הדואר; לחלון ולדלת (בעמ' 16 לפרוטוקול, שורות 1-23).

דלת הכניסה

64. **באשר להיזק לדלת הכניסה לדירת המתלוננת**, המתלוננת מסרה בחקירתה הראשית את הדברים הבאים: "הוא פרץ את הדלת, היו צעקות מאוד חזקות, הוא הטיח עם בלוק על הדלת שתוך כדי זה הוא פרץ את הדלת..." (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 5-6). בהמשך הצביעה המתלוננת על דלת דירתה ועל האבן באמצעותה לטענתה פרץ הנאשם את הדלת בתמונות שהוצגו בפניה במסגרת ת/3 (בעמ' 2 ו-3 תמונה עליונה בת/3). בחקירה הנגדית המתלוננת חזרה על הדברים, והעידה באופן עקבי כי הנאשם פרץ את דלת דירתה באמצעות אבן שהטיח בה, תוך שגרסתה נותרה זהה. לשאלת הסנגור מניין האבן, השיבה המתלוננת כי אינה יודעת שכן שהתה אותה עת בבית, והרי שהנאשם הוא זה שהביא אתו את הבלוק (בעמ' 27 לפרוטוקול, שורות 10-16). זאת ועוד, המתלוננת העידה ביושר כי לא ראתה במו עיניה את הנאשם פורץ את הדלת ואולם, שמעה את הדברים. לדידי, חיזוק לגרסתה של המתלוננת אף ניתן למצוא בדבריה הכנים אודות הטראומה שנגרמה לה כתוצאה מהרעשים ששמעה שנלוו לפריצת הדלת על ידי הנאשם וכדבריה בחקירה הנגדית: "בעקבות האירוע הזה אני מתעוררת באמצע הלילה. בבית שנטרקות דלתות החרדות עולות, אני עדיין שומעת זאת באוזניים שלי מהדהד לי, כי כשפורצים דלת זה לא בום, זה כמה בומים" (בעמ' 37 לפרוטוקול, שורות 7-9).

65. חיזוק נוסף לגרסתה המהימנה והקוהרנטית של המתלוננת מצאתי בעדותו של השוטר תומר בחקירתו הראשית, שם מסר הלה את הדברים הבאים: "ניגשתי לאירוע. כאשר הגעתי עליתי לקומה רביעית, דלת מס' 12, ראיתי אותה פתוחה לרווחה. על הדלת היה סימן של גיר אבן, הידית של הדלת הייתה שבורה, ליד הדלת היה סלע בגודל של 5 ס"מ מכל צד. אם אני לא טועה, זו הייתה דלת פלדלת" (בעמ' 46 לפרוטוקול, שורות 4-6).

66. הנה כי כן, הראיות הנסיבתיות ובהן הימצאותה של האבן בסמיכות לדלת, בשילוב עם סימני הגיר שניכרו על הדלת והיותה של ידית הדלת שבורה כמו גם התמונות המתעדות זאת (ת/3 עמודים 2+3 תמונות עליונות) - הינן ראיות המחזקות את גרסת המתלוננת, לפיה, הנאשם נכנס לדירתה באמצעות הטחת אבן על הדלת, ותוך שהוא גורם נזק לדלת. זאת ועוד, דברים אלה מתיישבים עם מכלול ההתנהגות התוקפנית שאחזה את הנאשם אודותיה פרטתי בהרחבה עת דנתי בעבירת האיומים במסגרת האירוע הראשון.

67. לא זו אף זו, בחקירתו הראשית ציין הנאשם לראשונה את הדברים הבאים: "אוקי, עליתי לבית, נתתי שתי בעיטות בדלת והתכוונתי להסתובב לרדת. כשאני יורד היא פותחת לי ועומדת מולי בכניסה" (בעמ' 87 לפרוטוקול, שורות 2-4 וכן- בעמ' 89 שורות 17-18). בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי נקט באלימות כלפי רכושה של המתלוננת וכי בעט פעמיים בדלת בעוצמה (בעמ' 95 לפרוטוקול, שורות 20-26 וכן - בעמ' 115 לפרוטוקול, שורות 6 ו-18).

68. עם זאת, הנאשם לא נתן אף הסבר המניח את הדעת באשר לסימנים שנותרו על הדלת ולמיקומה החשוד של האבן בסמוך לדלת לאחר שזו ניזוקה. גם כאן, ועל אף הראיות הנסיבתיות, בחר הנאשם

להיאחז בגרסאות תמוהות באשר להיזק לדלת. כך, טען הנאשם הן בחקירתו במשטרה והן בחקירתו הנגדית כי בלוק האבן היה בדירת המתלוננת עובר לכניסתו לדירה, וכי הידית של דלת הכניסה הייתה שבורה לפני כן, וכדבריו: "נכנסתי לבית הבלוק היה שם..." וכן - "הבלוק תמיד היה בכניסה או בצד" וכן - "הידית הייתה שבורה לא יודע זה לא אני" וכן - "אני רוצה שתזמינו את מתקין הצלינדר, ואני עכשיו אומר מה הבעיה של הצלינדר, הדלת כמה פעמים כשהיינו ביחד, היא הייתה שולחת אותי לסגור אותה. יש בעיה יש לסובב פעמים שלוש לפעמים ארבע עד שהצלינדר נסגר. זו תופעה שקיימת מעל שנה לפני המקרה" (ת/8 שורות 54 ו-63 ובעמ' 100 לפרוטוקול, שורה 26 ובעמ' 101 לפרוטוקול, שורות 7-10).

69. זאת ועוד, משנשאל הנאשם בחקירתו הנגדית, מדוע בעט שתי בעיטות חזקות בדלת הלה השיב: "הייתי עצבני, עניין אותי לדעת מי בבית" (בעמ' 95 לפרוטוקול, שורות 25-26), ולאחר מכן, ומשהטיחה בו התובעת כי שיקר במשטרה עת לא מסר בחקירתו כי בעט בדלת השיב הנאשם: "לא פשוט לא אמרתי שבעטתי בדלת, החלקתי, כן תקראי לזה איך שאת רוצה" (בעמ' 97 לפרוטוקול, שורה 22); ולשאלת המאשימה בחקירה הנגדית לפרש הגרסאות השונות של הנאשם בנוגע לאירועים מושאי האישום והאם הוא שיקר במשטרה, ענה הנאשם במילה אחת ובפשטות: "כן" (בעמ' 97 לפרוטוקול, שורות 14-15).

70. חרף דבריו של הנאשם לפיהם כל שעשה היה לבעוט בעוצמה פעמיים בדלת, ובאופן תמוה, הסכים הנאשם לשלם על הנזק שנגרם לדלת בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת, וכדבריו: "אני מוכן לשלם לה גם את הנזק של הדלת" (ת/9 שורה 26). ברי, כי מוכנותו של הנאשם לפצות את המתלוננת בגין הנזק שנגרם לדלת מעיד על תחושת האשם שניכרה בו ושיש בה כדי לחזק את גרסת המתלוננת לפיה, היה זה הנאשם אשר גרם נזק לדלת הכניסה לדירתה.

71. בנקודה אחרונה זו, מצאתי כי שקריו של הנאשם (בכך שהודה כי שיקר במשטרה למצער בכל הנוגע להיזק לדלת הכניסה לדירת המתלוננת ולמראה בדירתה) (באשר לעבירת ההיזק לרכוש הנוגעת למראה אדון בהרחבה בהמשך הדברים) - הינם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראייה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה. להתרשמותי באופן בלתי אמצעי ממסירת עדותו של הנאשם, ומתוך נקיטה בזירות הנדרשת במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרו של הנאשם, מצאתי כי שקריו של הלה נבעו מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה ולא מתחושה של מצוקה ובלבול.

72. למעלה מהצורך יצוין, כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה, קשה להלום כי הנאשם הצליח לפתוח את דלת הכניסה לדירת המתלוננת באמצעות האבן משהמדובר בדלת פלדלת. סבורתני כי דווקא בתשובותיו של הנאשם בחקירה הנגדית מהן עלה כי הידית או הצלינדר של הדלת היו שבורים/מקולקלים עובר לאירוע הראשון, ניתן מענה לתהייה זו שהעלתה הגנה. קרי, דווקא העובדה כי ידית הדלת (או הצלינדר) היו מקולקלים עובר לאירוע מחזקת את הטענה כי ניתן לפתוח את הדלת באמצעות הטחת אבן לעברם, הגם אם מדובר בדלת פלדלת. מכאן שלאור עדותה המהימנה של המתלוננת בהקשר זה, בתוספת הראיות הנסיביות שנפרשו בפני (הימצאותה של האבן בסמיכות לדלת, בשילוב עם סימני הגיר שניכרו על הדלת והיותה של ידית הדלת שבורה כמו גם התמונות שמתעדות זאת (ת/3 עמודים 2+3 תמונות עליונות) - בתוספת העובדה כי הידית או הצלינדר של הדלת היו מקולקלים עובר לאירוע (כנלמד מדבריו של הנאשם עצמו) - מהווים מארג ראיתי רב עוצמה המוביל למסקנה כי הנאשם הצליח לפתוח את הדלת באמצעות האבן כנטען בסעיף 7 לעובדות כתב האישום, ומכאן שהמאשימה הרימה את הנטל להוכיח עובדה זו. ואולם, יאמר מיד כי על פי הוראות החיקוק בכתב האישום, הנאשם לא הואשם כלל בעבירת ההתפרצות אלא בעבירת ההיזק לרכוש, ומכאן, כל שנותר לי להכריע בו הוא האם הנאשם גרם היזק לדלת הכניסה (אם באמצעות הבעיטות שבעט בדלת כגרסתו האחרונה ואם באמצעות הטחת האבן כטענת המאשימה).

73. מסקנתי היא איפא כי, אין בידי ליתן אמון בגרסת הנאשם לפיה, הלה לא גרם נזק לדלת וכי כל שעשה היה לבעוט בדלת פעמיים בעוצמה (כפי שהודה בבית המשפט למרות שלא מסר גרסה זו במשטרה ("פשוט לא אמרתי שבעטתי בדלת, החלקתי")). מה עוד שהגרסה לפיה לא גרם נזק לדלת אינה עולה בקנה

עם גרסתה המהימנה של המתלוננת, עם יתר הראיות הנסיבתיות שנגלו בפני ועם תחושת האשם שניכרה בו עת הציע למתלוננת פיצוי בעד הנזק שנגרם לדלת.

74. **בסיכומה של נקודה זו מצאתי לבכר את גרסתה של המתלוננת ולקבוע כי המאשימה**

הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם ביצע את עבירת ההיזק לרכוש במזיד (עת גרם להיזק במזיד לדלת הכניסה בדירת המתלוננת).

75. על פניו היה מקום שאעצור הילוכי בכל הנוגע לעבירת ההיזק לרכוש במזיד המיוחסת לנאשם כבר עתה, שכן על פי הוראות החיקוק בכתב האישום המאשימה בחרה להעמיד לדין את הנאשם על עבירה אחת של היזק לרכוש. משקבעתי כי הוכח בפני מעל לכל ספק סביר כי הנאשם גרם להיזק לדלת הכניסה בדירתה של המתלוננת, הרי שהמאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את עבירת ההיזק לרכוש במזיד. יחד עם זאת, ולמעלה מהצורך אדון גם במיוחס לנאשם בסעיף 10 לכתב האישום, ממנו עולה כי הנאשם הרס במזיד ושלא כדן את המראה בדירת המתלוננת וגם במיוחס לנאשם בסעיף 11 לכתב האישום, ממנו עולה כי הנאשם הרס במזיד ושלא כדן ריהוט בבית המתלוננת בכך שהשליכו לכל עבר. ואולם וכאמור, הדיון בכך יהא בבחינת למעלה מהצורך משמצאתי זה מכבר כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח עבירה זו.

המראה

76. כפי שצוין זה מכבר, לפי דבריה של המתלוננת בחקירתה הראשית, הנאשם אחז במראה וניפץ אותה באמצע הסלון על השולחן (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 22-26). בחקירה הנגדית, המתלוננת חזרה פעמיים על כך שהנאשם ניפץ את המראה בדירתה. בפעם הראשונה, עת הסגור שאל אותה מתי היא הציעה לנאשם לשתות מים, או אז השיבה המתלוננת: "אחרי שהוא **שבר את המראה** ואחרי שהתפרצות הזעם אולי חלפה, נתתי לו לשתות והבקבוק עף על החלון הזה" (בעמ' 30 לפרוטוקול, שורות 17-18). ובפעם השנייה, כאשר הסגור הפנה אותה לת/3 (כאמור תמונות המתעדות את הנזקים לרכושה), שם ציינה המתלוננת כי נגרם נזק לרכוש בדירתה תוך שהצביעה על רכוש המתועד בתצלומים, תוך שציינה: "הסלון, **המראה מנופצת, נ' לקח את המראה והעיף אותה**" (בעמ' 27 לפרוטוקול, שורות 22-23). זאת ועוד, בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם, מסרה המתלוננת את הדברים הבאים: "כעבור זמן מה נ' צועק ברחוב...**ומתחיל לשבור דברים בבית** הוא פשוט **לקח את המראה והטיח אותה על הרצפה והמראה עפה**" (ת/9 שורות 13-9 לעימות).

77. מעבר לעדותה העקבית והקוהרנטית של המתלוננת, הרי שהנאשם **בעצמו הודה כי שבר את המראה** בדירת המתלוננת ואולם, הלה מסר גרסאות שונות בנוגע לכך, כפי שאפרט כעת. בהתחלה בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי **המראה נתפסה לו במכנס** (ת/8 שורה 54); לאחר מכן בחקירתו הראשית בבית המשפט טען הנאשם כי **המראה נשברה בטעות שכן הוא בכלל התכוון לבעוט בכלבה של המתלוננת** (בעמ' 87 לפרוטוקול, שורות 11-12 ובעמ' 89 לפרוטוקול, שורה 21 בהתאמה); ובהמשך - הודה הלה שוב שבעט במראה בלי כוונה, וכדבריו: "**אני טוען שבעטתי במראה בלי כוונה**" (בעמ' 89 לפרוטוקול, שורה 14). לא זו אף זו, בתשובת הנאשם לשאלת המאשימה בחקירתו הנגדית כיצד אם כן נשברה המראה השיב הנאשם: "**נשברה למטה ברצפה. היא ערכה את הכול לדעתי היא ערכה את זה. זה לא היה כך שיצאתי, היא פיזרה את זה על השולחן מה נראה לך שהזכוכיות עפו על הרצפה? היא עשתה דרמה, סידרה את הזכוכיות**" (בעמ' 100 לפרוטוקול, שורות 18-20). כפי שצינתי זה מכבר עת דנתי בעבירת ההיזק לדלת הכניסה הרי שדבריו של הנאשם לפיהם שיקר במשטרה (בעמ' 97 לפרוטוקול, שורות 14-15) מטילים צל כבד אף על גרסתו בנוגע לעבירת ההיזק למראה בבית המתלוננת.

78. לא זו אף זו, שקריו של הנאשם בכל הנוגע לאופן בו ניזוקה המראה הנם שקר בעניין מהותי ולא בעניין שולי; המדובר בשקר המכוון לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; המדובר בשקר ברור וחד משמעי; שקר שניתן לראות בו ראייה עצמאית והמוכח בעדות עצמאית ומפיו של הנאשם עצמו; ושקר שאינו נובע מעילה

אחרת (קדמי-על הראיות, בעמ' 298-305).

79. לכאורה די לי בכל אלה על מנת לקבוע כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם גרם לנזק למראה בבית המתלוננת. למעלה מכך אציין, כי חיזוק נוסף לכך מצאתי בעדותו של השוטר תומר. בחקירה הראשית מסר תומר את הדברים הבאים: "נכנסתי לתוך הבית, הייתה י' אשר הייתה נסערת, צעקה...הסתכלתי לכיוון הבית וראיתי בסלון בלגן שלם, טלוויזיה שבורה, היה שם מראה שבורה, מלא זכוכיות, טלוויזיה שבורה ויש גם תמונות" (בעמ' 46 לפרוטוקול, שורות 7-12). בחקירה הנגדית, לשאלת הסגור מדוע צילם את מה שצילם (בת/3), השיב תומר: "היא אמרה לי מה קרה, ששבר את הדברים הללו, ולכן צילמתי את הבית כזירה בכללי" וכן- "הדברים האלה, מראה, דלת, ידית שנשברה, הסלע וכל הבלגן שהיה בבית" (בעמ' 55 לפרוטוקול, שורות 17-20).

80. הנה כי כן, עם הגעת המשטרה לדירת המתלוננת בסמוך לאירוע, מסרה המתלוננת באופן ישיר ומידי את גרסתה לשוטר תומר בנוגע לחפצים שניזוקו לטענתה על ידי הנאשם בדירתה ושאותם צילם ותיעד הלה בזמן אמת. המדובר בגרסה הזוהר בליבתה לגרסה אותה מסרה המתלוננת בבית המשפט והנתמכת כאמור הן בתצלומים מושא ת/3 והן בדברי הנאשם עצמו (המודה כי גרם היזק למראה אך טוען שהיה זה או כתוצאה מכך שהמראה נתפסה לו במכנס או כתוצאה מניסיון הבעיטה שלו בכלבה של המתלוננת).

81. מלבד עדותם המהימנה של המתלוננת והשוטר תומר, אשר מקבלות חיזוק אל מול גרסאותיה התמוהות והמתפתחות של הנאשם ואף משקריה של הלה, מצאתי חיזוק לגרסת המתלוננת אף מאופן פיזורן של הזכוכיות במרחב סלון דירתה של המתלוננת כפי שהדברים תועדו בת/3ב'. לדידי, הדבר הולם מעשה ספונטני של ניפוץ מראה ואין בו כדי להלום את טענת הנאשם כי המתלוננת בימה את הזירה. זאת ועוד, חיזוק נוסף לגרסתה של המתלוננת מצאתי אף בדברי הנאשם למתלוננת בעימות שנערך בינם, שם, הנאשם מציע למתלוננת לשלם עבור הנזק שגרם למראה, וכדבריו: "היא טוענת ששברתי לה את המראה אני מוכן לשלם על הנזק" (ת/9 גיליון 2 שורה 16). כפי שכבר קבעתי זה מכבר לעניין ההיזק שגרם הנאשם לדלת הכניסה לבית המתלוננת, גם כאן ההיגיון והשכל הישר מובילים למסקנה כי דברים אלה מחזקים את תחושת האשם של הנאשם לנזק שגרם למראה בזדון ואינם הולמים את טענתו כי גרם לנזק בטעות אם באמצעות תפיסת המכנסיים במראה או כתוצאה מניסיון הבעיטה בכלב.

82. בסיכומה של נקודה זו מצאתי לבכר את גרסתה של המתלוננת ולקבוע כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם ביצע את עבירת ההיזק לרכוש במזיד (עת גרם היזק במזיד למראה בדירת המתלוננת).

הריהוט בבית המתלוננת

83. בכל הנוגע להיזק שעל פי הנטען גרם הנאשם לריהוט בבית המתלוננת, הרי שכזכור מעובדות כתב האישום בסעיף 11, לא נקבה המאשימה בפרטי רכוש ספציפיים להם גרם הנאשם היזק בדירת המתלוננת אלא נטען באופן כללי כי הנאשם הרס במזיד ושלא כדין ריהוט בבית בכך שהשליך ריהוט לכל עבר. כל זאת בשונה מהאמור בסעיפים 6 ו-10 לכתב האישום שם נטען כי הנאשם הזיק באופן ספציפי לדלת הכניסה ולמראה. אכן, מדבריה של המתלוננת כפי שאלה נפרשו בפני בית המשפט במהלך עדותה עלה כי גם הטלוויזיה, תיבת הדואר וחלון הבית, ניזוקו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. יובהר ויוזכר כי כעולה מסעיפי החיקוק בכתב האישום הרי שהמאשימה בחרה להעמיד לדין את הנאשם בגין עבירה אחת של היזק לרכוש. משהחלטתי קודם לכן להרשיע את הנאשם בעבירת ההיזק מכוח העובדה שהמאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם גרם להיזק בזדון הן לדלת הכניסה לבית המתלוננת והן למראה בדירתה (עת דנתי למעלה מהצורך בנזק שגרם לה הנאשם), הרי שהדין בעניין יתר הרכוש לו לכאורה גרם הנאשם נזק, הינו בבחינת למעלה מהצורך.

84. באשר לטלוויזיה, כאמור, המאשימה לא ציינה באופן מפורש בסעיף 11 לכתב האישום כי הנאשם גרם נזק לטלוויזיה בבית המתלוננת ומשכך, לא ברור האם הטלוויזיה לשיטת המאשימה נכללת בריהוט בבית המתלוננת לו גרם הנאשם נזק. כמו כן, לא הוכח בפני באף שלב בהליך כי הטלוויזיה היא אכן רהיט בדירה.

מה גם, ולו היה נטען כי הטלוויזיה היא אכן חלק מהריהוט בדירה לו גרם הנאשם נזק, אזי ולאחר שבחנתי את כלל הראיות שהוצגו בפני, לא מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם גרם לנזק במזיד לטלוויזיה בדירתה של המתלוננת ואפרט מדוע.

85. בחקירתה הראשית של המתלוננת, הלה מסרה כך: "נ' פרץ את הדלת.. נ' לקח את המראה

ומנפץ אותה באמצע הסלון על השולחן. נ' **לוקח את הטלוויזיה ומטיח אותה על הרצפה**" (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 23-25). בחקירתה הנגדית, הסנגור הפנה את המתלוננת לתמונה העליונה בת/3 א', ושאל אותה מה היא רואה, והמתלוננת השיבה: "אני רואה ספה, **שולחן ומראה מנופצת וטלוויזיה על הרצפה מאורר מוטח על הרצפה**" (בעמ' 27 לפרוטוקול, שורות 24-25). לשאלת הסנגור מדוע הטלוויזיה מונחת על הרצפה ונשענת על השולחן השיבה המתלוננת: "**נכון אבל אני דאגתי להרים אותה לפחות שתהיה במצב הזה**" (בעמ' 27 לפרוטוקול, שורות 22-26 ובעמ' 28 לפרוטוקול, שורות 2-3). בהמשך חקירתה הנגדית השיבה המתלוננת כך:

"ש: איך הטלוויזיה נשברה?"

ת: מזה שניפץ אותה על הרצפה.

ש: איפה נשברה?"

ת: תסובב לחשמל ואין תמונה.

ש: איך את יודעת?"

ת: שמתי בחשמל, ואחרי שנזרקה על הרצפה, אין תמונה.

ש: יש עליה נזק חיצוני, שברים, סדקים?"

ת: לא משהו שראיתי.

ש: הטלוויזיה לא עובדת, אין לה שבר חיצוני?"

ת: יש לה משהו פנימי, היא נפגעה מבפנים.

ש: את ראית את הפגיעה מבפנים?"

ת: לא, לא פתחתי את הטלוויזיה.

ש: את משערת.

ת: כן, מזה שהוא הטיח אותה על הרצפה, כן " (בעמ' 39 לפרוטוקול, שורות 23-26, 1-10).

86. הנאשם כפר בכל המיוחס לו בנוגע להיזק לטלוויזיה ובחקירתו הראשית משסנגורו הפנה אותו

לתמונה מת/3 שם בתמונה התחתונה ניתן לראות את הטלוויזיה מונחת ליד שולחן המחשב (היא הרלוונטית

לענייננו), מסר הלה את הדברים הבאים: "**בתמונה התחתונה זה הטלוויזיה הקטנה שנמצאת על דלי וממיר,**

הטלוויזיה שנמצאת ממול ליד שולחן המחשב זו טלוויזיה שאני הרכבתי לה והיא אמרה לי שהיא לא

עובדת" (בעמ' 91 לפרוטוקול, שורות 18-21).

87. אכן, מצאתי כי עדותה של המתלוננת מהימנה ואכן נוטה אני לקבל את גרסתה כי הנאשם

הטיח את הטלוויזיה ברצפה במהלך האירוע הראשון, ואולם, בהינתן העובדה כי לא ניתן להבחין בנזק חיצוני כלשהו

שנגרם למכשיר הטלוויזיה, אזי לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר כי הנאשם גרם נזק כלשהו למכשיר הטלוויזיה.

זאת ועוד, בחינת עדותה של המתלוננת בהקשר זה מעלה כי ייחוס הנזק שנגרם לטלוויזיה לנאשם הינו בגדר

השערה בלבד. כמו כן, לא הוצגה בפניי כל ראיה המעידה על כך שלטלוויזיה נערכה בדיקה מקצועית-טכנית, אשר

יכולה הייתה להעיד על הנזק שנגרם אם בכלל למכשיר הטלוויזיה.

88. זאת ועוד, מדבריו של השוטר תומר בחקירתו הראשית, עלה כי יתכן שהטלוויזיה לא הייתה

שבורה (בעמ' 46 לפרוטוקול, שורה 16), תוך שבחקירתו הנגדית מסר הלה כי המתלוננת לא ציינה בפניו באופן

מפורש כי הנאשם גרם נזק לטלוויזיה בעת האירוע, והוא פשוט ציין שהיא הייתה מונחת על הרצפה בדו"ח הזירה

הכללי שמילא. לטענת השוטר תומר, הוא הסיק שהטלוויזיה שבורה בשל מיקומה ואופן הנחתה על הרצפה ויתכן

ששגה עת לא בדק דברים לאשורם בשל מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת (בעמ' 55 לפרוטוקול, שורה 24

ובעמ' 56 לפרוטוקול, שורה 16). לא זו אף זו, עיון בחומרי החקירה שהובאו בפניי, מגלה כי הנאשם לא נחקר

במשטרה ולא עומת עם המתלוננת אודות הנזק שלכאורה גרם לטלוויזיה (ת/8, ת/9 ו-ת/10). כמו כן, לא ניתן להבחין בנזק כלשהו שנגרם לטלוויזיה מעיון בתצלומים מהזירה שהוצגו בפני בית המשפט. משכך, בשילוב עם העדויות אשר נסרקו לעיל, אשר מהוות לא יותר מהשערה לכך שהנאשם גרם נזק כלשהו לטלוויזיה מצאתי כי המאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם גרם נזק לטלוויזיה, ומשכך, עובדה זו לא תיוחס לנאשם בכל הקשור לעבירת ההיזק לרכוש.

89. **באשר לתיבת הדואר**, גם כאן, המאשימה לא ציינה באופן מפורש בסעיף 11 לכתב האישום כי הנאשם גרם נזק לתיבת הדואר השייכת למתלוננת ולא ברור מאליו כי תיבת דואר, הממוקמת באופן טבעי מחוץ לבית, הינה חלק מהריהוט הכולל בדירת המתלוננת לו על פי הנטען הזיק הנאשם בכך שהשליכו לכל עבר. אולם ומנגד, המתלוננת העידה על הנזק שנגרם לתיבת הדואר בחקירתה כשעל פי דבריה מסרה על כך לשוטר תומר שהגיע לדירתה והדברים אף נתמכים בתמונה המתעדת את הנזק (בת/3 ג').

90. בחקירתה הראשית של המתלוננת, המאשימה הפנתה את המתלוננת לת/3ג', שם בתמונה העליונה ניתן להבחין בכך שחלק מתיבת הדואר התעקם כלפי חוץ, והמתלוננת מסרה כך: **"זה תיבת הדואר שלי שנ' פרץ אותה"** (בעמ' 16 לפרוטוקול, שורות 12-13). לשאלת המאשימה, מניין לה כי נ' הוא זה שפרץ אותה, השיבה המתלוננת: **"כי כשעליתי זה לא היה, כשירדתי ראיתי את זה"** (בעמ' 16 לפרוטוקול, שורות 10-11). זאת ועוד, בחקירתה הראשית של השוטר תומר, המאשימה הפנתה אותו לת/3ג' (התמונה בה רואים כי תיבת הדואר עקומה), וכך העיד תומר: **"אחרי שראיתי את כל המתרחש בבית, דיברתי עם '... בדרך כשאנו יורדים, היא מסתכלת לתיבת הבניין, היא רואה שהתיבה שבורה, ואמרה שכנראה הוא עשה זאת, הסתכלתי וגם ראיתי וצילמתי זאת. (בעמ' 47 לפרוטוקול, שורות 5-9). בחקירתה הנגדית של השוטר תומר, הסנגור שאל אותו מה קרה לאחר שיצאו מדירת המתלוננת וכך השיב הלה: "יורד עם המתלוננת לכיוון הניידת. היא זיהתה את תיבת הדואר שלה ספציפית שבורה ולכן גם צילמתי את זה. היא טענה שכל הנראה הוא עשה זאת, היא לא ידעה, כי לא ראתה"** (בעמ' 56 לפרוטוקול, שורות 19-21).

91. הנאשם כפר בכל המיוחס לו בנוגע להיזק לתיבת הדואר ובחקירתו הנגדית מסר את הדברים הבאים: **"מה אני קשור לתיבה. כשיצאתי היה אנטנה של YES על הרצפה היא לא טענה שאני שברתי גם אותה"** (בעמ' 101 לפרוטוקול, שורות 18-20). מלבד עדות המתלוננת, עדות השוטר תומר ודברי הנאשם בחקירתו הנגדית, לא מצאתי כי הנאשם נשאל באופן מפורש אודות הנזק שנגרם לתיבת הדואר בחומרי החקירה כלל (לא בת/8 בחקירתו הראשונה של הנאשם ואף לא בת/10 בחקירתו השנייה). זאת ועוד, המתלוננת לא העלתה עניין זה בעימות שנערך בינה לבין הנאשם (ת/9). לאור כל האמור לעיל, ובהינתן העבדה כי המתלוננת לא ראתה במו עיניה כי אכן הנאשם גרם לנזק לתיבת הדואר, אלא רק הסיקה כי אכן היה זה הנאשם שעשה זאת, ומשלא הובאה בפני כל ראייה פוזיטיבית הקושרת בין הנאשם לבין הנזק שנגרם לתיבת הדואר, מצאתי כי המאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם גרם נזק לתיבת הדואר, ומשכך, עובדה זו לא תיוחס לנאשם בכל הנוגע לעבירת ההיזק לרכוש.

92. **באשר לחלון**, גם כאן, כפי שצינתי בכל הנוגע לטלוויזיה ולתיבת הדואר, הרי שלא מובן מאליו כי חלון הינו חלק מהריהוט בתוך הדירה, אותו על פי הנטען השליך הנאשם לכל עבר. ההפך הוא הנכון, על פי ההיגיון והשכל הישר ברי כי חלון איננו חלק מהריהוט בבית ובוודאי שלא נטען בשום שלב כי הנאשם השליך את החלון לכל עבר. בנסיבות אלה לא מצאתי לייחס לנאשם את העובדה (שכאמור לא נטענה כלל בכתב האישום) כי הלה גרם נזק לחלון דירתה של המתלוננת.

93. לאור העובדה כי בהקשר לחלון הועלו על ידי ההגנה מספר תהיות מצאתי לנכון לדון בעניין זה בבחינת למעלה מהצורך. כפי שעלה מעדותה של המתלוננת בחקירתה הראשית, המתלוננת נתנה לנאשם בקבוק מים כדי להרגיעו אך הוא זרק אותו לעבר החלון וניפץ אותו, וכדבריה: **"נתתי לנ' לשותות ואמרתי שיירגע, והוא זרק את הבקבוק על החלון והחלון התנפץ"** (בעמ' 14 לפרוטוקול, שורות 25-26). בחקירתה הנגדית, נשאלה המתלוננת האם ציינה בפני החוקרים את הנזק שנגרם לחלון, והלה השיבה על כך בשלילה (בעמ' 30

לפרוטוקול, שורות 19-20). כמו כן, כשהציג הסנגור למתלוננת את תמונת החלון השבור (ת/3ד' תמונה תחתונה) השיבה המתלוננת: **"צילמנו את זה. רואים את הסדק של הזכוכית של החלון. אפשר לבוא הביתה ולראות שזה עדיין קיים"** (בעמ' 30 לפרוטוקול, שורות 4-5). לשאלת הסנגור מה הנאשם זרק על החלון, השיבה המתלוננת: **"בקבוק של מים מינרליים שנתתי לו לשתות הוא העיף אותו על החלון"** (בעמ' 30 לפרוטוקול, שורות 6-7). ואילו השוטר תומר בחקירתו הנגדית השיב לסנגור משנשאל מדוע צילם את התמונות שצילם: **"היא אמרה לי מה קרה, ששבר את הדברים הללו, ולכן צילמתי את הבית כזירה בכללי"** (בעמ' 55 לפרוטוקול, שורות 17-18).

94. לא זו אף זו, ביום 25.10.2017 (דיון שהיה מיועד לשמיעת הסיכומים בתיק), התרתי להגנה להציג בפני בית המשפט, ראיות חדשות מטעמה אשר לטענת הנאשם נמצאו אצלו באופן מקרי לאחר שמיעת הראיות בתיק. בהמשך לכך, הוגשו על ידי ההגנה תצלומים ממכשיר הפלאפון של הנאשם, אשר צולמו בדירת המתלוננת עובר לאירוע הראשון, ובהם נראה סדק בתוך מסגרת מרובעת אטומה, הממוקמת מצד ימין במטבח דירתה של המתלוננת (נ/1). לפי עדות הנאשם והמידע שעלה ממכשיר הטלפון הנייד שלו, תמונות אלה צולמו על ידו עובר לאירוע הראשון, קרי, ביום 01.05.2016 (בעמ' 123 לפרוטוקול, שורות 10-11). ההגנה למעשה ביקשה לטעון, כי הנזק המתועד בתמונות שהוצגו (נ/1) והנזק בחלון לו טענה המתלוננת שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם ותועדו בתמונה שצולמה מיום האירוע (ת/3ד' תמונה תחתונה) הנם למעשה זהים, ומכאן שלא יתכן כי הנאשם גרם לנזק בחלון דירתה של המתלוננת ביום האירוע כפי טענתה.

95. ראשית ייאמר, כי אינני משוכנעת כלל כי הנזק לו טענה המתלוננת הוא הנזק שניכר במסגרת האטומה הממוקמת בצד ימין בחדר (למסגרת זו התייחסה ההגנה בעת הצגת נ/1). עיון בתמונות שהציגה ההגנה מגלה כי אותה מסגרת אטומה איננה בהכרח חלון, ואף איננה עשויה מזכוכית (אלא מפלסטיק או מעץ). הדבר אף נתמך בדברי הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית (טרם הצגת נ/1) עת הופנה לת/3ד' באומרו: **"זה חלון פלסטיק עץ שתלוי מאה שנה, זאת דירת עמידר... זה שבור מאה שנה"** (עמ' 101 לפרוטוקול, שורה 24). בנוסף לכך, מעיון בתמונות שהוצגו מטעם הצדדים, ניתן לראות כי בתמונות שצולמו טרם האירוע ושהוגשו על ידי ההגנה (נ/1), לא ניכר סדק או נזק בחלונות המאורכים הממוקמים בחזית המטבח בדירת המתלוננת. אולם ומנגד, בתמונות שצולמו מיד לאחר האירוע, ושהוגשו על ידי המאשימה, ניכר סדק אלכסוני מצידו הימני העליון של החלון המוארך השמאלי (ת/3ד'). בחקירתה הנגדית של המתלוננת כפי שהוצג לעיל, טענה הלה כזכור, כי כתוצאה מהשלכת הבקבוק לעבר החלון גרם הנאשם נזק **לזכוכית שבחלון**. משכך, המסקנה המתבקשת היא, כי הנזק אליו מתייחסת המתלוננת נוגע לנזק שנגרם לחלונות המאורכים הממוקמים בחזית המטבח שבדירתה (והעשויים מזכוכית) ולא, לנזק שנגרם למסגרת הממוקמת בצד ימין במטבח אליה הפנתה ההגנה (שכאמור עשויה מפלסטיק או מעץ). בנסיבות אלה, כך לידי, הצגת התמונות על ידי ההגנה לא חיזקה כלל את גרסת הנאשם אלא להפך, הפריכה אותה - על ידי חיזוק ראיתי לגרסת המתלוננת לפיה הנאשם גרם נזק **לזכוכית בחלון**. וכל זאת למה? - שכן וכאמור, מהתמונות שהוצגו על ידי ההגנה ניתן ללמוד דווקא כי עובר לאירוע הראשון לא היה כל סדק בזכוכית החלון הקדמי ואילו מיד לאחר האירוע תועד סדק בזכוכית החלון, דבר ההולם את גרסת המתלוננת. לאור כל האמור, הרי שלא מצאתי להטיל דופי בעדותה המהימנה של המתלוננת ממנה עולה כי הנאשם אכן גרם נזק לחלון דירתה.

96. ואולם, בהינתן העובדה כי לאחר הצגת התמונות על ידי ההגנה לא נתבקשתי על ידי המאשימה לזמן את המתלוננת לעדות אודות טענותיו של הנאשם, הרי שאין בידי להכריע מעל לכל ספק, האם אכן המסגרת המתועדת בתמונות שהוצגו על ידי ההגנה מתעדת את החלון לו נגרם נזק לשיטתה של המתלוננת אם לאו. כמו כן, מחקירתה הראשית של המתלוננת לא הובהר על ידי המאשימה לאילו מן החלונות בדירה על פי הנטען גרם הנאשם נזק, עת המתלוננת אף לא נתבקשה להצביע על החלון המסוים לו גרם הנאשם לטענתה נזק משהוצג לה ת/3ד' (כפי שנתבקשה לעשות ואכן עשתה בנוגע לפרטי רכוש אחרים בדירתה). בנוסף לאמור, לאחר עיון בחומרים שהוצגו בפניי, הרי שלא מצאתי בחומרי חקירה אלה (לא בחקירות הנאשם ולא בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם - ת/8, ת/9, ת/10) כי הנאשם עומת עם גרסת המתלוננת בדבר הנזק שגרם לכאורה לחלון

בדירתה. לאור כל האמור, מצאתי אף מטעמים אלה כי המאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם גרם נזק לחלון בדירת המתלוננת. משכך ומחמת הספק, עובדה זו כאמור, לא תיוחס לנאשם בכל הנוגע לעבירת ההיזק לרכוש.

97. בהמשך לאמור אציין, כי **אין בידי לקבל את טענתו של הנאשם** (בעמ' 100 לפרוטוקול, שורות 18-21) **לפיה, המתלוננת ביימה את האירוע בכללותו ובכלל זה את הנזקים שנגרמו לרכוש בדירתה**. במקרה הנדון הנאשם ציין יותר מפעם אחת כי היה נחוש להגיע לדירת המתלוננת על מנת לבדוק שמא המתלוננת עזבה את הבריכה ב--- עם אחד מחבריו (בעמ' 95 לפרוטוקול, שורות 25-26 וכן בעמ' 115 לפרוטוקול, שורות 2-3). נחישות זו בתוספת מצבו הנפשי הנסער והעצבני של הנאשם, עת הוא מגיע לדירת המתלוננת, לאחר שהוא משוחח עמה בטלפון, בועט מספר פעמים בדלת הכניסה לדירה בכעס, נכנס לדירה, מנסה לבעוט בכלבה של המתלוננת או ששולי מכנסיו נתפסים במראה התלויה והיא מתנפצת (תלוי לאיזו מן הגרסאות של הנאשם בוחרים אם בכלל להאמין), תוך שהלה "מתבל" את הביקור בקללות ובצעקות וכל זאת לפי דבריו שלו - בכל הכבוד, אינני סבורה כי ניתן לקבל הטענה לפיה, בתרחיש מעין זה הייתה זו המתלוננת שביימה את הדברים. זאת ועוד, בתשובה לשאלת המאשימה בחקירתו הנגדית של הנאשם **האם הוא מאשר כי הוא התנהג באלימות כלפי הרכוש של המתלוננת**, השיב הלה: **"כלפי רכוש כן לא כלפיה"** (בעמ' 115 לפרוטוקול, שורות 4-6). לפי הראיות שהוצגו בפניי ובכלל זה התמונות שצילם השוטר תומר (ת/3) הרי שניכר כי הנזק שנגרם לרכוש המתלוננת הינו נזק ממשי ואין המדובר בנזק של מה בכך, או בנזק שאדם סביר היה מחולל לעצמו וגם בכך יש כדי להחליש עד דק את טענתו המופרכת של הנאשם, לפיה המתלוננת גרמה לנזקים ברכושה וביימה את הזירה.

98. עוד ולמעלה מהצורך יצוין, כי **מצאתי שלא ליתן אמון כלל בגרסתו של הנאשם לפיה שהה בדירת המתלוננת למשך פחות מחצי דקה** (בעמ' 100 לפרוטוקול, שורות 8-11 וכן בעמ' 102 לפרוטוקול, שורות 5-6). סבורתני כי התעקשותו של הנאשם בנקודה זו מעידה כאלף עדים על כך שכל מטרתו של הנאשם נועדה להרחיק את עצמו מכל העבירות המיוחסות לו בדירת המתלוננת. בשעה שהנאשם הודה כי אכן ליבת האירועים הנטענים בבית המתלוננת התרחשו (אמנם המדובר בגרסאות רבות ומגוונות שהשתנו בהתאם להתפתחויות הן בכל הנוגע לנזק לדלת והן בכל הנוגע לשבירת המראה), ואף אם אקבל את אחת מגרסאותיו, הרי שלא תיתכן גרסה אשר תהלום את ההיגיון והשכל הישר לכך שהאירועים התרחשו במשך פחות משלושים שניות. טענה זו תמוהה בעיניי ואף מעידה על חוסר כנות מצדו של הנאשם בדברים שמסר בבית המשפט והמובילה למסקנה לפיה, אין ליתן לדבריו כל אמון.

99. זאת ועוד, ההגנה ניסתה להטיל דופי במהימנותה של המתלוננת בכך שזו שלחה לנאשם הודעות טקסט בעבר ואף לאחר מתן עדותה בבית המשפט. אינני נדרשת להכריע בשאלה זו, ואין כל צורך בהודעות טקסט כאלו או אחרות כדי ללמד על כך שבין הנאשם למתלוננת שררה מערכת יחסים קלוקלת ועכורה, המלווה באמוציות רבות, כעס, וכיוצא באלה. די בעדויותיהם בבית המשפט של הנאשם והמתלוננת כדי להיווכח בכך. ככל שההגנה מבקשת ללמוד באמצעות הודעות אלו כי המתלוננת נקטה בעבר באלימות מילולית כזו או אחרת כלפי הנאשם, הרי שגם אם אקבל טענה זו (ואינני עושה זאת), עדיין יש לזכור כי לא המתלוננת היא שנאשמת בתיק שבפניי. אכן, ברי כי העובדה שהמתלוננת נהגה בעבר באלימות מילולית כלפי הנאשם יכולה להקרין ולהיות רלוונטית בנוגע למהימנותה הכללית, אולם - אף אם אצא מנקודת הנחה כי המתלוננת איימה בעבר על הנאשם באמצעות ההודעות שהוצגו בפני - הרי שעדיין שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי במקרה הנדון היה זה הנאשם אשר הפעיל כלפי המתלוננת אלימות מילולית ופיזית, וכי היה זה הנאשם שאחז באובססיות וקנאה בלתי מרוסנת כלפי המתלוננת. די שאפנה בעניין זה לעדותה של המתלוננת בחקירתה הנגדית, שם סיפרה על סיטואציה מעברת עם הנאשם: "אני יכולה להגיד שיום אחד ישנתי עם נ' בבית ונכנס מהחלון עם גרזן כי חשב שאני עם גבר בבית, ושפתחתי את העיניים ראיתי גרזן. אני ישנתי אצל נ' בבית, הוא נכנס מהחלון עם גרזן, הייתי ישנה והוא מעיר אותי ושאלתי מה קרה, והוא אמר שחשבתי שלא פתחת לי את הדלת בגלל שאת נמצאת עם מישהו בתוך הבית" (בעמ' 41 לפרוטוקול, שורות 1-4).

100. התנהגות מעין זו, מעידה על התנהגותו משוללת הרסן של הנאשם עת הוא חושד כי המתלוננת מתרועעת עם גבר אחר תחתיו. חיזוקים לדפוס התנהגותו החשדנית והאובססיבית כלפי המתלוננת ניתן למצוא הן בחקירתו הנגדית עת נשאל לפרש שבירת הצילינדר של דלת הכניסה לדירת המתלוננת, שם השיב: "אין השוטר יכול לדעת איפה פגע בצילינדר, איך הוא מוסמך לדלות? איני יודע, **אולי יש קשר בין השוטר למתלוננת**" (בעמ' 101 לפרוטוקול, שורות 14-15), והן בתשובתו לשאלה מדוע הגיע ביום האירוע לדירת המתלוננת, שם השיב: "**הייתי עצבני, עניין אותי לדעת מי בבית**" (בעמ' 95 לפרוטוקול, שורות 25-26); וכן - "**כל זה בגלל שהייתה לי הרגשה שהיא הלכה עם אחד מהחברים הקרובים שלי**" (בעמ' 98 לפרוטוקול, שורה 15). הנה כי כן, לא קשה להבחין כי הנאשם אחז ברגשות רכושניים כלפי המתלוננת, באופן שאינו סביר.
101. זאת ועוד, ועדיין למעלה מהצורך אציין, כי דווקא הודעות הטקסט שהוצגו בפני על-ידי ההגנה, ששלחה המתלוננת לנאשם לאחר עדותה בבית המשפט (בעמ' 90 לפרוטוקול, שורות 4-26 ובעמ' 91 לפרוטוקול, שורות 1-5 בהתאמה), מחזקות את גרסתה של המתלוננת לפיה, הנאשם נקט כנגדה באלימות במהלך האירוע הראשון. דברים אלה נלמדים מתוכן ההודעות ובהן נכתבו הדברים הבאים: "מה בסכ"ה רציני, ליהנות בבדיחה (פרצוף בוכה), **אתה בחרת להתנהג בצורה כזאת**, אני לא אשמה, אבל **אני משלמת את המחיר של המעשים שלך**. די לסמים, די לוודקה, די לאלימות, אהבה נצחית שלי, להתראות" (הרבה פרצופים בוכים); "אני מבקשת שלא תתקשר אלי, **אפנה למשטרה על הטרדה, ראה הוזהרת**. יש לי תמונה שאתה מסטול ומתקשר אלי. **חיה ותן לחיות**"; בשביל מה התקשרת אלי, סתם עוררת אצלי את הרגש, די כבר, **אני לא הקורבן שלך יותר**" - סבורתני כי דברים אלה מדברים בעד עצמם.
102. לכל האמור עד כה, נוספת גם התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מהנאשם. התרשמתי כי בעת תיאורו של הנאשם את מעשיו, עדותו הייתה פתלתלה ולא קוהרנטית בנקודות רבות, תוך שהלה ניסה להתחמק משאלות שאינן נוחות לו, להפריז במעשיה של המתלוננת ולמזער את מעשיו שלו, כפי שציינתי בהרחבה לאורכה ולרוחבה של הכרעת הדין באשר לאירוע הראשון.
103. לסיכום, לאחר שמצאתי כי יש ליתן אמון מלא בגרסתה של המתלוננת, ככל שהיא נוגעת לאירוע הראשון, ובשים לב לחיזוקים לגרסתה זו, כפי שאלה פורטו, לצד התרשמותי האמורה מגרסתו של הנאשם ומצבר הפריכות ואי הדיוקים שנתגלו בגרסה שמסר, ויתר הנסיבות אשר עמדתי עליהם, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בסעיפים 1,2,3,4,5,6,7,8,10,12 לכתב האישום ומשכך, הריני מרשיעה אותו בעבירות של: איומים; תקיפה סתם; והיזק לרכוש במזיד (למראה ולדלת).

האירוע השני:

החזקת סכין שלא למטרה כשרה:

104. לאחר שבחנתי את הראיות הנוגעות לאירוע השני, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו באירוע זה, מלבד אירוע הנהיגה בשכרות אשר אליו אתייחס בהמשך. באירוע זה, הראיות **הישירות** שהובאו בפני בית המשפט הינן עדויותיהם של הנאשם, השוטר תומר (ע/ת2) והמתנדבת בת אל (ע/ת6). לאחר שבחנתי והתרשמתי מעדותם של תומר ובת אל, בשילוב עם הממצאים הראיתיים, מצאתי כי ניתן להעדיף את עדותם של השוטרים באופן מובהק על פני זו של הנאשם. במצב דברים זה, השתכנעתי כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעל לספק סביר, תוך שהוצגו בפני ראיות נוספות התומכות בגרסתם של תומר ובת אל, והמחזקות את התזה המפלילה של המאשימה. מה עוד שמצאתי כי עדותו של הנאשם מלאה בסתירות המעלות תמיהות רבות, ובייחוד בשילוב עם התנהגותו המחשידה שנלוותה למעשיו בעת האירוע. להלן אפרט את הממצאים עליהם מתבססת מסקנתי זו.
105. על פי האמור בסעיף 15 לכתב האישום, משהגיע הנאשם למושב --- לאחר האירוע הראשון, הלה החזיק סכין בכיסו השמאלי, מחוץ לחצרו או ביתו, מבלי להוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.
106. כעולה מדו"ח התפיסה של הסכין ותצלום הסכין (ת/6 ות/7) ברי כי הנאשם החזיק סכין בעת האירוע השני, ואולם השאלה הנשאלת הינה האם החזיקה למטרה כשרה אם לאו. השוטר תומר מסר בעדותו בחקירה הראשית

את הדברים הבאים: "הוא יצא מהרכב, היה לבוש בגדי ספורט. כשהוא יצא מהרכב, אני לא שמתי לב, שוטרת שאיתי המתנדבת זיהתה כנראה שיש לו סכין בכיס והפנתה את תשומת ליבי, אמרה לי באוזן, הסתכלתי לכיוון הכיס השמאלי במכנסיים של נ' וראיתי להב יוצאת משם. אמרתי לנ' שיביא לי את מה שיש לו בכיס, הוא הוציא את מה שיש לו בכיס ונכנס לתוך האוטו וניסה למסור לבחורה שהייתה שם. נכנסתי אחריו ולקחתי את הסכין מהבחורה". כמו כן, בהמשך מסר תומר את הדברים הבאים: "את הסכין מסרתי לשותפה שלי בת אל. משם הנאשם אומר לי, כולה הכנתי סלט" וכן: "אמרתי לו איפה הכנת סלט, אמר לי שהכין בבית. שאלתי איך הסכין הגיעה לצומת, הוא אמר הכין סלט ונסע עם הסכין לצומת" (בעמ' 48 לפרוטוקול, שורות 14-18 ובעמ' 50 לפרוטוקול, שורות 5-7).

107. בחקירתו הנגדית, חזר השוטר תומר על גרסתו לאירוע באופן עקבי. לשאלת הסנגור, כיצד ידע כי הנאשם רצה להעביר את הסכין לטרמפיסטית שהייתה איתו ברכב, הלה השיב: "כשהוא יצא מהרכב עמד, ואמרתי לו על הסכין, הוא לקח את הסכין, נכנס לתוך הרכב עם גבו והביא לה את הסכין. היא לקחה את הסכין ממנו ואני לקחתי את הסכין" (בעמ' 60 לפרוטוקול, שורות 13-14). כמו כן, בחקירתו הנגדית חזר השוטר תומר על גרסתו לפיה, המתנדבת בת אל היא זו שהסבה את תשומת ליבו ללהב המבצבצת מכיסו של הנאשם וכדבריו: "ברגע שהוא יצא, ראיתי שיש עליו סכין, וזאת העירה את תשומת ליבי השוטרת שיש לו סכין בכיס ואז משנים גישה" (בעמ' 59 לפרוטוקול, שורות 4-6).

108. מלבד עדותו העקבית של השוטר תומר, מצאתי תימוכין לדבריו בעדותה של המתנדבת בת אל אשר נכחה עמו באירוע והייתה שותפתו למשמרת. בחקירתה הראשית, מסרה בת אל את הדברים הבאים: "תומר שאל אותו אם הוא נפ ואמר שכן. תומר ביקש ממנו לצאת מהרכב, הוא יצא מהרכב, אז הבחנתי שיש לו בכיס מצד שמאל סכין, הסבתי את תשומת ליבו של תומר, תומר אמר לו שיוציא את כל מה שיש לו בכיסים. תפסנו את הסכין" (בעמ' 70 לפרוטוקול, שורות 1-4). בנוסף לגרסאותיהם הזדהות של השוטרים באשר להחזקת הסכין, מצאתי כי גרסאותיו השונות של הנאשם מול גורמי המשטרה ובית המשפט אף מחזקות את ראיות התביעה. הנאשם לא נתן הסבר אחיד והגיוני לסיבה בגינה החזיק סכין בכיסו, או ברכבו לצורך העניין, והציג גרסאות מתפתלות, שונות ומגוונות כזיקית, המשתנות בהתאם לנוחותו בשלבים השונים של ההליך. בשל הממצאים כפי שיתוארו בהמשך, מצאתי כי הנאשם כשל מלתת הסבר המניח את הדעת להחזקת הסכין ולא מצאתי ליתן אמון באף לא אחת מגרסאותיו.

109. גרסה אחת אותה מסר הנאשם הינה זו שנמסרה על ידו כבר בחקירתו במשטרה, שם מסר הנאשם כי הסכין הוחזקה על ידו על מנת לחתוך מנגו, וכדבריו "הלכנו לקחנו לבריקה והבאתי סכין שיהיה לנו מה לחתוך את המנגו". כמו כן הנאשם לא שלל את האפשרות כי הסכין הייתה בכיסו כשהיה בדירת המתלוננת בעת האירוע הראשון. וכך, לשאלת החוקר: "בזמן שהיית בדירה של י' לפני שתפסו אותך השוטרים הסכין הייתה עליך?" השיב הנאשם: "לא זוכר יכול להיות לא התייחסתי לסכין שהיא בכיס ולא הוצאתי את הסכין בבית שלי י'" (ת/8 שורות 75-77). גרסה נוספת שמסר הנאשם הינה זו שנמסרה על ידי בא כוחו במענה לכתב האישום, ולפיה: "הסכין היא סכין שנמצאת אצלו ברכב, גם לחיתוך פירות, הוא עובד בשווקים והסכין נמצאת ברכב". לכך הוסיף הנאשם את הדברים הבאים: "הסכין הייתה אצלי בבית ולקחנו צידנית ופירות והסכין הייתה באוטו ועוד לפני שהיא נעלמה והיה ויכוח, ואני לקחתי טרמפיסטית ושמתי את הסכין בכיס אני לא אעצור לבחורה שיש סכין שם והכנסתי אותה לכיס" (בעמ' 7 לפרוטוקול, שורות 10-14) וכל זאת בניגוד גמור לדבריו בחקירתו במשטרה, לפיהם לא שלל הלה את האפשרות כי הסכין הייתה בכיסו עת היה בדירת המתלוננת (שכמובן הינו אירוע הקודם לאירוע בו הסיע את הטרמפיסטית).

110. ואילו, בחקירתו הראשית של הנאשם הלה מסר גרסה הדומה לזו שמסר במענה לכתב האישום, לפיה: "עצרתי לטרמפיסטית, הייתה לי הסכין שלקחתי לבריקה לחתוך פירות. כשעצרתי לטרמפיסטית שמתי את הסכין בכיס, לא נעים, זה מתקן עם כוסות וזה בולט" (בעמ' 87 לפרוטוקול, שורות 16-18).

111. באופן תמוה בהמשך הדברים באותה החקירה, טען הלה לראשונה את הדברים הבאים:

"אמרתי לו תן לי לקחת את נעלי הבית ואני בא אתך מה אתה רוצה ממני תוך כדי זה שהוא תפס אותי"

הסכין נפלה מהכיס. הוא שאל אותי מה זה הסכין הזאת והטרמפיסטית אמרה **חתכתי סלט** (בעמ' 88 לפרוטוקול, שורות 2-6). בחקירתו הנגדית חזר הנאשם על אחת מגרסאותיו לפיה כשעצר לטרמפיסטית עם רכבו שם את הסכין בכיס (בעמ' 107 לפרוטוקול, שורה 23); הסכין נועדה **לחיתוך מנגו** (בעמ' 107 לפרוטוקול, שורה 21); כי לא פנה לשוטר תומר בתחנה ואמר לו שחתך עם הסכין שום, וכדבריו: **"לא, היא אמרה תחתוך סלט"** (בעמ' 117 לפרוטוקול, שורות 7-8); לא העביר את הסכין לטרמפיסטית (בעמ' 108 לפרוטוקול, שורה 9); הטרמפיסטית שהייתה אתו ברכב, ענתה במקומו כי חתך סלט, ולכן הלה השיב לשוטרים בצחוק כי הטרמפיסטית חתכה סלט בצומת, וכדבריו: **"היא ענתה במקומי אני חתכתי את הסלט, אני אמרתי בצחוק היא חתכה סלט בצומת"** (בעמ' 108 לפרוטוקול, שורות 14-15). ברי כי לא ניתן ליתן אמון בדבריו של הנאשם בשל מגוון גרסאותיו ובמיוחד לא לגרסתו האחרונה אשר אינה עולה בקנה אחד עם דבריו הקודמים של הנאשם, שכן כיצד ידעה הטרמפיסטית על קיומה של הסכין, אם כטענתו הוא החביאה בכיס עם עלייתה של הטרמפיסטית לרכבו? לנאשם הפתרונים.

זאת ועוד, הרי שגרסה אחרת של הנאשם אודות החזקת הסכין נשמעה מדבריה של המתנדבת בת אל אשר מסרה בחקירתה הראשית אף את הדברים הבאים: **"בתחנה נ' עוד הפעם פנה לתומר ואמר לו, שהסכין שימשה אותי לחיתוך של שום ואז באותו רגע תומר אמר לו אמרתי לי שחתכת עם זה סלט"** (בעמ' 70 לפרוטוקול, שורות 21-22, ובעמ' 71 לפרוטוקול, שורה 2).

112. ממכלול גרסאותיו של הנאשם כפי שהוצג לעיל ברי כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה בסיכומיה לפיה, הנאשם הוכיח כי הסכין הונחה ברכבו למטרה כשרה שכן הוא עובד בשווקים ונדרש לסכין לצורך חיתוך פירות. עוד אין בידי לקבל את גרסת ההגנה לפיה, קיימת סתירה בין גרסת השוטר תומר לגרסת המתנדבת בת אל בכל הנוגע לסכין. ראשית יאמר, כי הנאשם נמנע מלהציג בפני כל ראיה המוכיחה כי הוא אכן עובד בשווקים, כמו גם הלה נמנע מלפרט מהי עבודתו בשווקים היה ואכן הוא עובד שם. שנית, כפי שפורט לעיל, הנאשם לא חדל מלמסור גרסאות שונות ותמוהות אודות המטרה שלשמה הוא החזיק בסכין הן בחקירתו במשטרה, הן בפני השוטרים בשטח והן בפני בית המשפט. זאת ועוד, הכללת כל המטרות הכשורות לכאורה שבשלב החזיק את הסכין לכדי מילה גנרית אחת בשם **"אוכל"** באופן כללי (כפי שטענה ההגנה בסיכומיה), אינה הופכת את שלל גרסאותיו השונות לאמת אחת. כזכור, סעיף 186(א) לחוק העונשין הנוגע לעבירת החזקת הסכין, **מטיל את נטל ההוכחה על הנאשם, להוכיח כי החזקת הסכין הינה למטרה כשרה**, ובכך כשל הנאשם ולא הרים את הנטל האמור.

113. שלישית, ובכל הנוגע לטענת הסנגור אודות הסתירה העולה לכאורה מדבריהם של תומר ובת אל בנוגע לסכין, הרי שעיון בדבריהם של השניים לא מעלה סתירה כאמור. תומר תיאר כי הנאשם ניסה למסור לטרמפיסטית את הסכין אך הוא מנע זאת ממנו (בעמ' 48 לפרוטוקול, שורות 15-17), ואילו בת אל מסרה בעדותה כי הסכין נתפסה על ידי תומר (בעמ' 70 לפרוטוקול, שורות 2-4). אין בכך שבת אל לא פירטה כי תומר מנע מהנאשם למסור את הסכין לטרמפיסטית כדי להוות סתירה לדברים שמסר תומר. מה עוד, שהיה זה תומר שתפס את הסכין, וברי כי עצם העובדה כי בת אל לא פירטה כי תומר מנע מהנאשם למסור את הסכין לטרמפיסטית או לא זכרה כי אכן אלו היו פני הדברים כדי לקבוע כי המדובר בסתירה. ברי שאין בהשמטה האמורה מצדה של בת אל כדי לפגום במהימנות דבריה של בת אל ובפרט כשהיה זה תומר שתפס את הסכין בעצמו, לעומת בת אל שנכחה בחלק זה של האירוע מאחוריו (בעמ' 62 לפרוטוקול, שורה 21). למעלה מכך, וכאמור, הרי שבחרתי לבכר את גרסתו של השוטר תומר בכל הנוגע להחזקת הסכין על פני זו שמסר הנאשם, זאת לאחר שהעיד בצורה אמינה, עקבית וסדורה למול **שלל גרסאותיו המגוונות של הנאשם אודות החזקת הסכין**.

114. מכל האמור יוצא אפוא כי גרסאותיו המתגלגלות והמתפתלות של הנאשם הינן כדלקמן: הנאשם מסר במענה לכתב האישום כי הסכין נמצאת ברכבו וזו נועדה לחיתוך פירות או לעבודה בשווקים; לשוטר תומר בשטח אמר הנאשם כי הסכין נועדה לחיתוך סלט; בתחנת המשטרה הסכין שינתה את פניה והנאשם מסר כי זו נועדה לחיתוך שום ובהמשך, הסכין נועדה לחיתוך מנגו תוך שהנאשם לא שלל את האפשרות שהסכין הייתה מונחת בכיסו עוד

קודם לכן כשהגיע לדירת המתלוננת (לא זכר); בחקירתו הראשית מסר הנאשם כי הסכין נועדה לחיתוך מנגו או לשימוש הטרימפיסטית לחיתוך סלט; ובחקירתו הנגדית הסכין נועדה לשמש את הטרימפיסטית שאסף לצורך חיתוך סלט (כשהדברים נאמרו על ידו בצחוק); ואילו בסיכומי טען הסנגור כי הסכין נועדה ל"אוכל" ולצרכי עבודתו של הנאשם בשווקים. ברי, כי הנאשם כשל מלתת הסבר המניח את הדעת למטרה כשרה בגינה החזיק את הסכין באירוע ולא מצאתי ליתן אמון בגרסאותיו השונות והמשונות שנועדו להתחמק ממתן תשובה עניינית לפשר אחזקת הסכין על ידו.

115. מסקנתי לפיה אין מקום ליתן אמון בגרסתו של הנאשם וכי יש לדחות את טענותיו השונות

בנוגע לאחזקת הסכין, מתבססת על צבר של פירכות ואי דיוקים שנתגלו בגרסה שמסר, על התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותו ועל התנהגותו המחשידה בעת האירוע עת ניסה למסור לטרימפיסטית את הסכין כמו גם על התנהגותו המחשידה לאחר האירוע כפי שיתואר בהמשך.

116. **בסופה של נקודה זו, הנני קובעת כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם החזיק בסכין למטרה לא כשרה.**

תקיפת שוטר והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו:

117. באשר **לעבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, כזכור הרי שעל פי סעיף 16 לכתב האישום, נטען כי בנוכחות בני משפחתו, תקף הנאשם את השוטר תומר, כשהתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק, בכך שהתנגד למעצרו, דחף אותו ונשף לעבר משקפיו באומרו לו: "מה אתה חושב שתפסת? לא תפסת כלום".

118. השוטר תומר מסר בחקירתו הראשית את הדברים הבאים: "לאחר שהרכב עצר, אני פניתי לנ', הוא הזדהה בשם שלו, אמרתי לו להתלוות למשטרה, אמר מה קרה, **היא הגישה עלי תלונה?** אמרתי לו שיגיע אתי לתחנה, אסביר לו הכול בתחנה. הוא יצא מהרכב, היה לבוש בגדי ספורט. כשהוא יצא מהרכב, אני לא שמתי לב, **שוטרת שאיתי המתנדבת זיהתה כנראה שיש לו סכין בכיס, והפנתה את תשומת ליבי...** הוא הוציא את מה שיש לו בכיס ונכנס לתוך האוטו וניסה למסור לבחורה שהייתה שם. נכנסתי אחריו ולקחתי את הסכין מהבחורה" (בעמ' 48 לפרוטוקול, שורות 11-19) וכן- "לאחר מכן אמרתי לו שיתלווה אלי לתחנה, אמר לי סע, אני אחריו. אמרתי לו, אתה בא אתי בניידת, אין אפשרות אחרת, **והוא אמר לי מה אני עצור? אמרתי לו כן, אתה עצור**, הוצאתי את האזיקים מהחגור והנפתי לכיוונו כדי לבצע מעצר. הוא בתגובה אומר לי אתה לא שם עלי אזיקים. אמרתי לו, אין בעיה, רק תבוא אתי לתחנה. הוא סרב עוד הפעם לבוא אתי לתחנה בניידת. משכך, **הודעתי לו על כך שהוא עצור בחשד להחזקת סכין ותקיפת בת זוג**. הוא אמר לי, מה אתה אומר, הוא לא רצה להתלוות אלי. אמרתי במידה ולא תתלווה אלי אני אשתמש בכוח. הוא אמר לי, מה אתה חושב שאתה. הוא אמר לי, בוא נראה אותך" (בעמ' 49 לפרוטוקול, שורות 7-14 לפרוטוקול).

119. בהמשך, השוטר תומר מסר את הדברים הבאים: "משכך, **כשהוא סרב**, תפסתי את יד שמאל שלו ואז הוא התחיל להתנגד, התחיל לדחוף אותי. ניסיתי לתפוס אותו לכיוון הניידת כדי לבצע את המעצר, הוא דחף אותי חזרה, הוא רכן עלי עם ידו הימנית, הוא החזיק אותי בצוואר עם ידו הימנית תוך כדי שהוא מנסה לדחוף אותי ואני מנסה לדחוף אותו לכיוון הניידת. אני ממשיך לדחוף אותו לכיוון הניידת, הוצאתי את תרסיס הפלפל שיש לי בחגור. אמרתי לו במידה שימשיך להתנגד אשתמש נגדו בתרסיס. לא השתמשתי בתרסיס והמשכתי לדחוף אותו. הוא התנשף לכיווני כשהיה צמוד אלי, היה פנים מול פנים, כשהתנשף אלי אדים חסמו לי את העדשה במשקפיים בעין שמאל. המשכתי לדחוף אותו, בזמן הזה גם הכפכפים שלו נפלו במהלך המאבק, והוא דחף אותי חזרה, הוא דחף אותי מאוד חזק, לא נתן לי להשתלט עליו. הרגשתי בשלב מסוים שזה לא התנגדות, אלא תקיפה. המשכתי לכיווני ויעקוב אחיו צעק ברקע, הוא צעק תלך איתם, הם סתם זונות. המשכתי לדחוף אותו לכיוון הניידת שהייתה על הכביש הראשי של הרחוב של המושב ליד המשק. ... אחרי שהביאה לו את הכפכפים הוא עדיין סרב לבוא, אבל אחיו יעקוב הצליח לשכנע אותו... ואחר כך הוא עלה אתנו בלי שום מאמץ" (בעמ' 49 לפרוטוקול, שורות 19-20 ובעמ' 50 שורות 1-7).

120. גם בחקירתו הנגדית, חזר תומר על גרסה זוה עת שמסר: "**ביקשתי שיתלווה אליי והוא סירב, והוא אמר**

בוא נראה אותך, בוא נראה אותך וכן- **"הוא תפס אותי בעורף"** וכן- "לא, לא יכולתי לשים עליו אזיקים, יד אחת הייתה מאחוריי ויד השנייה דוחפת אותי" (בעמ' 62 לפרוטוקול, שורות 12 ו-17-18 ובעמ' 63 לפרוטוקול, שורות 3-4). על אף ניסיונות ההגנה לשאול את השוטר תומר שאלות זהות באופנים שונים על מנת לנסות ולערער את גרסתו, השוטר חזר על גרסה זוהי לאורך כל מתן עדותו, הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית. משכך, התרשמתי כי דבריו של השוטר תומר מהימנים ועקביים.

121. חיזוק לגרסתו של השוטר תומר מצאתי בדבריה של המתנדבת בת אל בחקירתה הראשית, שם מסרה בת אל את הדברים הבאים: **"תפסנו את הסכין"**. תומר אמר לו להתלוות אתנו לתחנה. **הנאשם אמר לו תיסעו, אני אסע אחרים**. תומר אמר לנאשם, שלא, הוא צריך להתלוות אתנו ביחד לתחנה. הנאשם אמר לתומר השוטר, אז תעצור אותי נראה אותך. תומר אמר לנאשם, **אתה עצור, אתה צריך להתלוות אלינו, והנאשם התקרב לתומר לפנים, ממש קרוב לפנים והחל לצעוק עליו, הנאשם תפס לתומר בחולצה והחל לדחוף אותו**. תומר הוציא אזיקים, **ניסה לאזוק את הנאשם, והנאשם המשיך לדחוף את תומר**. תומר שוב אמר לו שהוא עצור וצריך לבוא אתנו לתחנה, **הוא החל להשתולל ולהתפרע, המשיך לדחוף את תומר... נ' משתולל וממשיך לדחוף את תומר**. תומר אמר לו אם לא יתלווה אלינו בצורה יפה יצטרך לרסס אותו בגז פלפל. **עדיין הוא המשיך להתנגד**. לאחר מכן אחד מבני המשפחה הגיע, ניסה להרגיעו, ורק לאחר מכן הוא הסכים להתלוות אלינו ונכנס לניידת" (בעמ' 70 לפרוטוקול, שורות 4 - 15). בת אל חזרה על גרסתה זו שוב ובאופן עקבי גם בחקירה הנגדית עת מסרה את הדברים הבאים: **"דחף אותו ולאחר מכן תפס לו בחולצה"**; "תומר ביקש מנ' להוריד את הידיים ממנו, הוא המשיך לדחוף אותו, תומר המשיך להסביר לו שהוא עצור ויתלווה אלינו"; **"הנאשם ממשיך ודוחף את תומר"**; **"עדין המשיך לדחוף את תומר"**, עד שהגיע מצב שתומר אמר לו שאם ימשיך עם הדחיפות תומר ישתמש בגז פלפל" (בעמ' 73 לפרוטוקול, שורות 22, 24-25 ובעמ' 74 לפרוטוקול, שורות 1, 6, 16, 18, 21).

122. חיזוק נוסף לגרסתו של השוטר תומר, מצאתי בדבריו של הנאשם עצמו במשטרה (ת/10), שם בתחילה, טען הנאשם כי **"לא היה ולא נברא"** (גיליון 2 שורה ראשונה) ואילו, לאחר מכן, ומשהחוקר הטיח בו כי היו שוטרים נוספים במקום שמאשרים את דברי השוטר אישר הנאשם כי יכול להיות שהוא התנגד לשוטר, באומרו: "אמרתי לו בלי ידיים יכול להיות שהתנגדתי וזו ממנו אמרתי לו אם הוא רוצה שישים אזיקים בלי להתפלל" (ת/10 גיליון 2 שורות 19-21). קרי, הנאשם למעשה אינו שולל כי אכן התנגד למעצרו.

123. לעומת זאת, לטענת ההגנה במענה לכתב האישום, הנאשם ציין כי השוטרים התנהגו אליו באופן אגרסיבי מהרגע שהגיעו למקום. הוא הכחיש כי הוא דחף את השוטר, ואולם הודה כי הוא לא שיתף פעולה עם השוטרים בהתחלה כי אלה נמנעו מלמסור לו את סבת מעצרו ואולם, לאחר דין ודברים ומשהדברים הובררו לו שיתף עמם פעולה ועזב איתם את המקום (בעמ' 7 לפרוטוקול, שורות 20-24).

ואילו בחקירתו הראשית מסר הנאשם את הדברים הבאים: "אני בא לרדת מהאוטו השוטר דוחף לי את הדלת של הרכב שלי. שאלתי אותו מה עשיתי. היו צעקות, אני לא זוכר מה הוא צעק **אמר תתלווה אלי**, אמרתי מה קרה מה עשיתי, **היא התלוננה עלי, למה היא התלוננה עלי** ובינתיים הוא מחזיק לי את הדלת, אמרתי לו תן לי לצאת, אתה רוצה שאבוא לחקירה אבוא, **אסע אחריו, אני לא יודע שאני עצור**. הוא אומר לי תתלווה אלי ותופס לי את הדלת של האוטו. הטרמפיסטית בזמן הזה בתוך האוטו. יצאתי מהאוטו, השוטר הצמיד אותי לאוטו ותפס לי את הצוואר עם היד שלו. הייתי עם נעלי בית, ניסיתי להחזיק ולא ליפול, אמרתי לו מה אתה רוצה ממני, שים אזיקים אני בא אתך. נפלו לי נעלי הבית. אמרתי לו תן לי לקחת את נעלי הבית ואני בא אתך מה אתה רוצה ממני תוך כדי שהוא תפס אותי הסכין נפלה מהכיס" (בעמ' 87 - 88 לפרוטוקול, שורות 22-26, 1-5 בהתאמה).

124. לעומת זאת, בחקירתו הנגדית של הנאשם, הלה לא שלל את האפשרות כי תפס לשוטר תומר בחולצתו או בצווארו, ומשנשאל אודות גרסתו לפיה השוטר עמד בדלת רכבו, השיב הנאשם: "כן, בתחילה מנע ממני לצאת וכשיצאתי הוא אמר לי בוא איתי לתחנה, אמרתי אני נוסע אין בעיה לא ידעתי על מה התלונה. אמרתי אסע אחריו, הוא אמר בוא איתי הדביק אותי לאוטו, ושם עלי את היד, אני חצי נופל והוא מושך אותי לכיוון האוטו. אני מתחתיו, **אולי תפסתי בחולצה או בצוואר שלו כדי לא ליפול**. אמרתי לו שייתן לי לקחת את הנעליים אני בא אתו, למה

אתה מתנהג כך" (בעמ' 106 לפרוטוקול, שורות 16-22).

125. מכל האמור יוצא אפוא כי, הנאשם מסר גרסה הסותרת חזיתית את גרסאותיהם של השוטרים בשטח אשר עדותם הייתה עקבית וקוהרנטית, תוך שהתרשמתי שהשוטר תומר הינו עד מהימן, אשר מסר את הדברים כהווייתם וכפי שזכר אותם, כאשר עדותה של בת אל חיזקה את עדותו של השוטר תומר באשר לאופן התרחשות הדברים. לכל האמור עד כה, נוספת גם התרשמותי הבלתי אמצעית של בית המשפט מהנאשם. התרשמתי כי בעת תיאורו של הנאשם את מעשיו במקטע זה של האירוע השני, עדותו הייתה מתלהמת, מאשימה, תוך שהתרשמתי כי הלה ניסה להתחמק משאלות שאינן נוחות לו, להפריז במעשיו של תומר ולמזער את מעשיו שלו. לאור כל האמור ומשמצאתי לבכר את גרסת השוטר תומר על פני גרסתו של הנאשם, שמצאתי לה כאמור חיזוקים בגרסתה של המתנדבת בת אל, הרי שהוכח בפני כי הנאשם ביצע הן את עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו והן את עבירת תקיפת השוטר במילוי תפקידו.

126. זאת ועוד, לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה לפיה, השוטר תומר לא עיכב כדין את הנאשם ולא הודיע לו את סיבת העיכוב ומשכך, לא ניתן לייחס לנאשם את עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו. טענה זו אין לה על מה שתסמוך ואסביר מדוע.

סעיפי החיקוק הרלוונטיים לענייננו הינם סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א-1971(להלן: "פקודת המשטרה") וכן סעיפים 23, 24, 67, ו-72 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "החוק").

סעיף 5א לפקודת המשטרה קובע כדלקמן:

הזדהות שוטר

- א. (א) שוטר שהוא לבוש מדים יענוד תג זיהוי גלוי לעין הנושא את שמו ושם משפחתו.
- (ב) שוטר שאינו לבוש מדים והוא משתמש בסמכויות שוטר כלפי אדם, יזהה את עצמו בפני אותו אדם בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר, וכן בהצגת תעודת המינוי שלו.
- (ג) שוטר שהוא לבוש מדים המשתמש בסמכויות שוטר כלפי אדם, יציג את תעודת המינוי שלו מיד עם דרישתו של אותו אדם.

(ד) שוטר ימסור את פרטי זהותו ואת מספרו האישי, לבקשת כל אדם בכל ענין הקשור להיותו שוטר, בין אם

הוא לבוש מדים ובין אם לאו.

- (ה) חובת ההזדהות לפי סעיפים קטנים (ב), (ג) או (ד) לא תחול אם -
 - (1) מילויה עלול לסכל את ביצוע הסמכות;
 - (2) מילויה עלול לגרום לפגיעה בביטחון של השוטר או של אדם אחר.
- (ו) חלפו הנסיבות שמנעו מילוי החובות לפי סעיף זה יקיים השוטר את ההוראות האמורות, מוקדם ככל האפשר.

הסעיפים הרלבנטיים מחוק המעצרים קובעים כדלקמן:

סמכות שוטר לעצור בלא צו

23. (א) שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר והתקיים אחד מאלה:

- (1) האדם עובר בפניו או עבר זה מקרוב עבירה בת מעצר, והוא סבור, בשל כך, שהוא עלול לסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;
- (2) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד לא יופיע להליכי חקירה;
- (3) יש לו יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא לידי שיבוש הליכי משפט ובכלל זה העלמת רכוש, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת;
- (4) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;
- (5) האדם חשוד שעבר אחד מאלה:

(א) עבירה שדינה מיתה או מאסר עולם;

(ב) עבירת בטחון כאמור בסעיף 35(ב);

(ג) עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, למעט עבירה הנוגעת לשימוש בסם או להחזקת סם לשימוש עצמי;

(ד) עבירה שנעשתה באלימות חמורה או באכזריות או תוך שימוש בנשק חם או קר; עבירת אלימות בבן משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991;

(6) האדם משוחרר בערובה, ויש יסוד סביר להניח כי הוא הפר תנאי מתנאי השחרור או כי הוא עומד להימלט מהדין או שהוא עצור במעצר בפיקוח אלקטרוני, ויש יסוד סביר להניח כי הוא הפר תנאי מתנאי תכנית הפיקוח, או שיש יסוד סביר לחשש שהוא נמלט ממשמורת חוקית;

(7) בחוק זה, "עבירה בת מעצר" - כל עבירה למעט חטא.

(ב) שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב.

(ג) לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכוב.

(ב) שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב.

(ג) לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכוב.

ביצוע המעצר

24. (א) העוצר אדם יזהה את עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעצר; שוטר יזהה את עצמו גם בהתאם להוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן - פקודת המשטרה), ועובד ציבור יזהה את עצמו גם על ידי הצגת תעודת המעידה על סמכויותיו. היה המעצר על פי צו שופט, ימסור מבצע המעצר לעצור עותק מהצו.

(ב) הוראות סעיף קטן (א), למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר ולמסור לו עותק מהצו, לא יחולו-

(1) אם ברור בנסיבות העניין, כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועים לעצור;

(2) אם מילוין עלול לסכל את ביצוע המעצר;

(3) אם מילוין עלול לגרום לפגיעה בביטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה;

חלפו הנסיבות שמנעו מילוי הוראות סעיף קטן (א), יקיים מבצע המעצר את ההוראות האמורות מוקדם ככל האפשר.

(ג) מילוי החובות האמורות בסעיפים קטנים (א) ו-(ב) הוא תנאי לחוקיות המעצר.

עיכוב חשוד במקום

67. (א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשאי לדרוש מאדם להילוו עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד

אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה:

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף

קטן (א);

(2) הזהיו היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו.

הנהל בעיכוב

72. (א) על מבצע עיכוב יחולו הוראות סעיף 24, בשינויים המחויבים.
(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), שוטר המעכב לפי סעיף 71, יזהה את עצמו על פי הוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה.

127. הנה כי כן, לפי הוראות סעיף 24 לחוק, חוקיות המעצר מותנית בשלושה תנאים (החלים גם לעניין עיכוב מכוח סעיף 72 לחוק), והם: הזדהות השוטר בפני החשוד או המעוכב בציון שמו או כינוי הרשמי והיותו שוטר; מסירת הודעה מידית על העיכוב או המעצר; ומתן הודעה בדבר סיבת העיכוב או המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעצר. סעיף 24(ב) לחוק קובע כי התנאים הללו, למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר או העיכוב, לא יחולו אם ברור בנסיבות העניין כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועות לעצור או אם מיליון עלול לסכל את ביצוע המעצר או עלול לגרום לפגיעה בביטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה. ואולם, כאשר חלפו הנסיבות שמנעו את מילויים, יקיים מבצע המעצר את התנאים הללו מוקדם ככל האפשר (ע"פ 6545/0, יצחק בוחבוט נ' מדינת ישראל (14.07.2007), פסקה 11 לדברי השופטת ארבל).

128. ומן הכלל אל הפרט, ראשית חכמה ייאמר כי השוטר תומר הינו סייר ומתוקף תפקידו לבש מדים וענד תג שם. גם מדברי הנאשם בחקירתו הראשית, עלה כי הנאשם ידע כי המדובר בשוטר ואף ידע את הסבה בגינה הגיע השוטר תומר למושב --- על מנת לאתרו, שכן, מיד לאחר שהשוטר תומר ביקש הימנו להתלוות אליו לתחנת המשטרה, שאל הלה את תומר, האם המתלוננת התלוננה עליו. הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הוא היה מודע לכך שהמתלוננת התלוננה עליו ושהשוטרים הגיעו למושב לאתרו בשל תלונתה (בעמ' 87 לפרוטוקול, שורות 24-25 ובעמ' 107 לפרוטוקול, שורות 10-11). מכאן עולה באופן ברור כי הנאשם ידע היטב כי תומר הינו שוטר כמו גם את סיבת הגעתו למקום בשל תלונתה של המתלוננת נגדו בעקבות האירוע הראשון מושא האישום (בעמ' 87 לפרוטוקול, שורות 22-25). הדברים אף עולים בקנה אחד עם הדברים שמסר השוטר תומר בחקירתו הנגדית (בעמ' 58 לפרוטוקול, שורה 10).

129. למעשה, המקרה שלפנינו בא בגדר החריג הקבוע בסעיף 24(ב)(1) לחוק, לפיו מקום שברור בנסיבות העניין כי סיבת העיכוב ידועה למעוכב, לא תיפגם חוקיות העיכוב אף שהשוטר לא הבהיר למעוכב את הסיבה לכך. הנה כי כן, הדגש בהקשר זה הינו על מה שידוע לעצור או למעוכב באותו מעמד. על כן, אם ברור מן הנסיבות שהמעוכב יודע כי המבקש לעכבו הוא שוטר וכי סיבת העיכוב ידועה לו אף היא, די בכך על מנת להכשיר את פעולת העיכוב כולה (ע"פ 175/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007) פסקה 1), בנסיבות אלה ומשהנאשם ידע לאשורה את סבת העיכוב הרי שאין בידי לקבל את טענתו כי מכוח העובדה שלא נמסרה לו על ידי השוטר תומר סבת העיכוב על אתר, הרי שהתנהגותו הפרועה בעקבות דרישתו של תומר כי יתלווה אליו לתחנת המשטרה, אינה יכולה להיכנס לגדר עבירת ההפרעה לשוטר. לא זו אף זו, מצאתי לקבל לעניין זה את הסברו של השוטר תומר בחקירתו הנגדית לפיו, לא הודיע לנאשם על עיכובו אל אתר שכן חשש מתגובתו עת ביקש ממנו להתלוות אליו לתחנת המשטרה בעודו ישוב בתוך רכב מונע, וכדבריו של השוטר תומר: "כאשר אמרתי להתלוות הוא היה בתוך הרכב. אם אניגיד שהוא מעוכב, שהוא בתוך הרכב, כשהרכב מונע, מאיפה אני יודע שהוא ידרוס אותי" (בעמ' 59 לפרוטוקול, שורות 3-4).

130. למעלה מהצורך ולחילופין אציין, כי גם צבר האירועים שהתרחשו מיד לאחר שהשוטר תומר ביקש מהנאשם להתלוות אליו לתחנת המשטרה לא אפשר לשוטר תומר להבהיר לנאשם את סבת העיכוב, תוך שמילוי ההוראה היה עלול לסכל את ביצוע העיכוב ואף לגרום לפגיעה בביטחונו של השוטר תומר (כאמור בסעיפים 24(ב)(2) ו- 24(ב)(3)). ובמה דברים אמורים?

131. לפי סעיף 24(א) לחוק, על השוטר להבהיר לעצור את סיבת המעצר בהקדם האפשרי, והדבר נכון גם בנוגע לעיכוב (מכוח סעיף 72 לחוק). ובעניינינו, בתחילה השוטר תומר ביקש מהנאשם להתלוות אליו לתחנה לאחר שהלה היה חשוד בתקיפה בת זוג מושא האירוע הראשון (בעמ' 48 לפרוטוקול, שורות 10-13) בנקודה זו, הרי שהשוטר פעל כדין עת ביקש מהנאשם להתלוות אליו לתחנת המשטרה לפי סעיף 67(ב)(1) לחוק. ואולם, מיד לאחר בקשתו זו של השוטר תומר, הבחינה המתנדבת בת אל בסכין בכיסו של הנאשם, והסבה את

תשומת לב השוטר תומר לכך. ובעוד השוטר תומר מבקש מהלה כי יתלווה אליו לתחנת המשטרה, הוציא הנאשם את הסכין מכיסו, נכנס לרכב והעביר את הסכין לנוסעת שהייתה אותה עת ברכבו. בנסיבות אלה, היה על תומר לפעול במהירות, שכן עבירה נעברה לנגד עיניו (בעמ' 48 לפרוטוקול, שורות 15-17). ברי, כי המדובר בהתנהגות עוינת מצדו של הנאשם שהיה בה כדי לסכל את העיכוב ואף להקים נסיבות המונעות מהשוטר לבצע את החובה המוטלת עליו להבהיר לחשוד את סיבת העיכוב הראשוני.

132. בנקודה זו ממש, הנאשם הפך לחשוד גם בעבירה של החזקת סכין (בנוסף לעבירת תקיפת בת הזוג). קרי, מסוכנותו של הנאשם אף התעצמה נוכח התנהגותו ואופן דיבורו כלפי השוטר, וכדבריו של תומר: **"המסוכנות שלו נבעה מצורת הדיבור שלו והחזקת הסכין"** (בעמ' 62 לפרוטוקול שורה 1). לאחר התרחשות זו, השוטר תומר ביקש מהנאשם שוב שיתלווה אליו לתחנה, אולם וכפי שעלה מעדות השוטר, הנאשם התנגד לכך, ואף הרהיב עוז לקבוע את סדר הדברים באומרו לשוטר תומר: **"סע אני אחריך"** (בעמ' 49 לפרוטוקול, שורה 7). משהסביר לו תומר כי הדבר בלתי אפשרי, שאל הנאשם את השוטר **האם הוא עצור?** ותומר השיב לו בחיוב וביקש לאזוק אותו. בשלב זה ומשהוציא תומר את האזיקים פנה אליו הנאשם בצורת דיבור מתלהמת תוך שאמר לו: "בוא נראה אותך, בוא נראה אותך" (בעמ' 62 לפרוטוקול, שורות 17-18). בהמשך, ומשהנאשם סרב לאיזוק, הסכים לכך תומר ובלבד שהנאשם יתלווה אליו לתחנת המשטרה. ואולם, הנאשם התנגד גם לכך, ובעקבות כך תומר הודיע לו כי הוא עצור בגין תקיפת בת זוג והחזקת סכין, בהתאם להוראות סעיף 24 (ב)(3) סיפא לחוק (בעמ' 49 לפרוטוקול, שורות 11-12), תוך שהזהירו כי היה ויתנגד ישתמש בכוח כנגדו.

133. משהמשיך הנאשם להתנגד נאלץ השוטר לתפוס בידו השמאלית של הנאשם והלה מצדו הגיב בתוקפנות תוך שהוא מפריע למהלך מעצרו ותוקף את השוטר תומר בכך שהוא דוחף אותו, רוכן עם ידו הימנית על השוטר ומחזיק אותו בצוואר ובהמשך מתנשף לעברו, דוחף אותו חזק ולא מאפשר לתומר להשתלט עליו. והרי שבנסיבות מעין אלו, ברי כי קמה לשוטר סמכות מעצר מכוח סעיף 23(ב) לחוק, בתגובה לאי ציות או הפרה ביישום סמכות העיכוב כפי שהדבר נעשה בענייניו ((ע"פ 6545/06 יצחק בוחבט נ' מדינת ישראל (14.07.2007), עמ' 9 פסקה 10 לדברי השופט ארבל וכן דעת הרוב בע"פ 175/06 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007), דעת השופטים חיות ואלון)).

134. סיכומו של דבר, מהתרחשות זו עולה כי, הנאשם היה מודע לכך שתומר הוא שוטר כמו גם לסיבת עיכובו ולכן השוטר פעל בהתאם להוראות החוק ולא הייתה מוטלת עליו החובה להסביר לנאשם את סיבת העיכוב; לחילופין, נסיבות ביצוע העבירה הנוספת על ידי הנאשם, כמו גם התנגדותו לעיכוב הנן נסיבות בגינן נמנע מהשוטר תומר להודיע לנאשם על סבת עיכובו הראשוני (חרף העובדה כי כאמור לא הייתה מוטלת עליו חובה מעין זו); בשעה שהנאשם המשיך להתנגד לעיכובו, ואף היה מודע לכך שהדברים יובילו למעצרו, ובשעה שהוסיף חטא על פשע, בכך שהפריע למהלך מעצרו ותקף את השוטר, במצב דברים זה, ברי כי קמה לשוטר סמכות מעצר שאת הסיבה בגינה הודיע לנאשם בהקדם האפשרי ולאחר שחלפו הנסיבות שמנעו ממנו להודיע לו את סבת עיכובו הראשוני; השוטר תומר עמד בחובה המוטלת עליו והודיע לנאשם את סבת המעצר עוד בטרם הגעתם לתחנה (אם כי גם כאן יצוין שהנאשם היה מודע היטב לסבת מעצרו); הנאשם התנגד הן לעיכובו והן למעצרו (כשהדברים אף עולים בקנה אחד עם דבריו של הנאשם במשטרה (ת/10 שורות 20-21)). בנסיבות אלה כאמור, לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה, בהעדר הסבר מצדו של השוטר תומר לסבת העיכוב הראשוני לא ניתן לייחס לנאשם את עבירת ההפרעה לשוטר.

135. למעלה מהצורך אציין עוד, כי בהתאם לסעיף 23(ג) לחוק, ברי כי במצב בו ניתן להסתפק בעיכוב ולא במעצר אזי יש לעכב ולא לעצור. כפי שכבר צוין לעיל השוטר, ביקש מהנאשם מספר פעמים כי יתלווה אליו לתחנת המשטרה (מתוקף סמכותו לפי סעיף 67(ב) לחוק וכהוראות סעיף 23(ג) לחוק) אך הנאשם, התנגד לעיכובו, ביצע תוך כדי עבירה נוספת (החזקת סכין) ובחר להתנהג באגרסיביות כלפי השוטר ואף התנגד למעצרו. והרי שהתנהגותו האלימה של הנאשם אינה יכולה להיחשב בשום מקרה כהתנגדות סבירה לעיכוב אפילו אם סבר הנאשם שהעיכוב אינו כדין (ראו לעניין זה: **יעקב קדמי** על סדר הדין בפלילים, 23 (חלק ראשון, 2003); **חיה**

זנדברג פירוש לחוק המעצרים, 150 (חלק א, 2001)). לא זו בלבד, אלא שלהתרשמותי, השוטר תומר נהג בנאשם בכבוד וגם לאחר שהלה הביע התנגדות להתלוות אליו לתחנת המשטרה וגם לאחר שהתנגד למעצרו ותקף והפריע לשוטר בעבודתו, לא מצא תומר לנכון לאזוק את הנאשם (בעמ' 63 לפרוטוקול, שורות 14-15). בנסיבות אלו הרי שלא ניתן להטיל דופי בהתנהגות השוטר אשר הייתה סבירה ואף סובלנית מעבר לנדרש ממנו על פי חוק.

136. בסיכומה של נקודה זו אציין כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם ביצע את עבירות תקיפת השוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

נהיגה בשכרות

137. באשר לעבירת הנהיגה בשכרות, הרי שכנטען בסעיף 14 לכתב האישום, לאחר האירוע

הראשון, הגיע הנאשם למושב ---, כשהוא נוהג ברכב מסוג יונדאי לבנה וכשהוא תחת השפעת משקה משכר. בהמשך לכך, ועל פי סעיף 17 לכתב האישום, הנאשם, שנהג ברכבו כשהוא תחת השפעת אלכוהול ובהיותו שיכור, סירב לבצע בדיקת נשיפון לבדיקת אלכוהול לבקשת השוטר בשטח. בטרם אכריע בסוגיה זו עלי להידרש לסעיפי החיקוק הרלוונטיים לענייננו, והם: סעיפים 169א ו-169ג(א) ו-(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") וסעיפים 62(3), 64ד(א), ו-64ב(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה").

סעיף 169 א לתקנות שכותרתו: "הגדרות" קובע כדלקמן:

"בדיקת נשיפה" - בדיקת אויר נשוף של אדם באמצעות מכשיר שאישר שר הבריאות, בהתייעצות עם שר התחבורה, בהודעה ברשומות, והמכשיר מראה את ריכוז האלכוהול באוויר הנשוף או את שווה ערכו בדמו של הנבדק בדוגמה של נשיפה שסיפק אותו נבדק;

סעיפים 169 ג (א) ו-(ב) לתקנות שכותרתם: "בדיקת שכרות" קובעים כדלקמן:

"(א) היה לשוטר חשד סביר כי נוהג רכב או הממונה על רכב הוא שיכור, רשאי השוטר לדרוש ממנו להיבדק בדיקת נשיפה או למסור דוגמה של דם או של שתן לבדיקת מעבדה או לדרוש ביצוען של הבדיקות כאמור בפרק זה, כולן או חלקן.

(ב) בדיקת נשיפה תיעשה במקום שעצר השוטר את הרכב ושמצא את הנוהג בו במקום אחר שקבע השוטר.

סעיף 64ב(2) לפקודה שכותרתו: "בדיקת שכרות" קובע כדלקמן:

"שוטר הדורש מנוהג רכב או ממונה על הרכב לתת לו דגימת נשיפה, דגימת שתן או דגימת דם, לפי הוראות סעיף זה, יודיע לו את מטרת נטילת הדגימה, יבקש את הסכמתו, ויסביר לו את המשמעות המשפטית של סירוב לתת דגימה, כאמור בסעיף 64ד".

סעיף 64ד (א) לפקודה שכותרתו: "סירוב לבדיקת שכרות" קובע כדלקמן:

"סירב נוהג ברכב, או ממונה על הרכב כאמור בפסקה (1) להגדרה "ממונה על הרכב" שבסעיף 64ב, לתת דגימה לפי דרישת שוטר, כאמור באותו סעיף, יראו אותו כמי שעבר עבירה לפי סעיף 62(3)".

סעיף 62(3) לפקודה שכותרתו "עונשין" קובע כדלקמן:

"העובר את העבירות האלה, דינו- מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין התשל"ז-1977(להלן-חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין:

(3) "הוא שיכור בהיותו נוהג רכב, או בהיותו ממונה על הרכב, בדרך או במקום ציבורי; לעניין זה, "שיכור" ו "ממונה על הרכב"- כהגדרתם בסעיף 64ב;

138. ולענייננו, לפי גרסת הנאשם, במענה לכתב האישום הלה הכחיש לחלוטין כי נהג תחת

השפעת אלכוהול. בנוסף לכך, הלה הסביר כי לא רצה שהשוטר תומר יבצע את הבדיקה כי הוא לא הסביר לו בשטח את משמעות הסירוב לבדיקה. עוד הוסיף הנאשם וטען, כי ממילא שוטר סיור לא יכול היה לבצע בשטח את הבדיקות ולכן, ביקש מהחוקר מספר פעמים לבצע את בדיקת האלכוהול בתחנת המשטרה (בעמ' 8 לפרוטוקול, שורות 1-6). בעדותו במשטרה מסר הנאשם כי סרב להיבדק שכן לדבריו: **"הייתי מוכן להיבדק רק בתחנה ולא**

בשטח כי השוטר בא אליי תקיף ומאותו רגע לא האמנתי בו (ת/8 גיליון 4). בחקירתו הנגדית, הנאשם טען כי סירב למסור את הבדיקה לשוטר תומר שכן לא האמין בו לאחר שלטענתו תקף אותו וטען פעם נוספת כי השוטר לא הסביר לו מהי משמעות הסירוב כלל (בעמ' 111 לפרוטוקול, שורות 24-25 ובעמ' 112 לפרוטוקול, שורות 1-10 בהתאמה).

139. לעומת זאת, השוטר תומר מסר בחקירתו הראשית, את הדברים הבאים: "הגענו סמוך לניידת ואז הוא עלה לבד לניידת זינזאנה. לאחר מכן בת אל החזירה לידי את הסכין. עלינו שנינו על הרכב יחד עם החשוד מאחור, נ' ונסענו לכיוון כביש 35. לאחר שחלפתי את צומת --- , עצרתי בצד, כי בשלב הזה שהלכתי עם החשוד לכיוון הניידת, **הרחתי מהחשוד ריח של אלכוהול קל**, עצרתי בצד, ניגשתי לחשוד, אמרתי לנ' אתה חשוד בתקיפת בת זוג, איומים, תקיפת שוטר, החזקת סכין וכרגע אני מודיע לך שגם אתה חשוד בנהיגה תחת השפעת אלכוהול. אמרתי לו שהוא יכול לבצע בדיקת נשיפון וינשוף. לנשיפון יכול לסרב, אבל לינשוף לא. **הוא אמר לי שהוא לא רוצה שאעשה לו**, אני לא אעשה לו ושאיבא שוטר אחר. **אמרתי לו, שאני עושה ואם הוא מסרב לעשות בדיקת נשיפון, בית משפט יכול לראות אותו כנוהג תחת השפעת אלכוהול ונותן לו עד שנתיים פסילה, הוא בכל זאת סרב, והוא ביקש לעשות את הבדיקה בתחנה, והסברתי לו שצריך לעשות את הבדיקה במקום כי אחר כך זה מאוחר מדי**" (בעמ' 50 לפרוטוקול, שורות 10-11).

140. ואילו, המתנדבת בת אל ציינה בחקירתה הראשית כי השוטר תומר ביקש מנ' שיעבור **בדיקת שכרות** (באופן כללי) והלה סירב לכך, וכי משביקש תומר פעם נוספת מהנאשם לעבור הבדיקה עמד הנאשם על דעתו וסרב לבצעה (בעמ' 70 לפרוטוקול, שורות 17-18). בחקירתה הנגדית מסרה בת אל כי **תומר ביקש מהנאשם לעבור בדיקת שכרות באמצעות נשיפון והלה סרב לכך**. כמו כן אישרה בת אל כי בדו"ח שמילאה לאחר האירוע היא ציינה כי "בנסיעה לתחנה תומר ביקש מהחשוד לעבור בדיקת שכרות בנשיפון, הוא סרב והמשכנו בנסיעה" (בעמ' 76 לפרוטוקול, שורות 9-25). זאת ועוד, המתנדבת בת אל ציינה כי **איננה זוכרת האם תומר שוחח עם הנאשם או הסביר לו משהו לגבי בדיקת השכרות** (בעמ' 77 לפרוטוקול, שורות 13-14 לפרוטוקול).

141. בחקירתו הנגדית, ומשנשאל השוטר תומר על ידי הסנגור מדוע עצר את ניידת המשטרה **בשטח מסר תומר את הדברים הבאים:**

"עצרתי את הרכב מסיבה פשוטה, שתי סיבות. האחת **בגלל שהוא הריח ריח של אלכוהול** שהיה בניידת ועצרתי כדי לבצע בדיקה כמובן שלא אעשה זאת ליד המשפחה שלו ולא רציתי שתהיה התלהמות. עצרתי במקום סביר כדי לבצע את הפעולה הבאה".

ובהמשך לכך ומשנשאל על ידי הסנגור: "למה לא ציינת את זה שהתכוונת להזמין למקום ניידת תנועה עם מכשיר ינשוף?" השיב תומר:

"לא ציינתי את זה כי לא היה צורך, הבן אדם סירב לבדיקה על ידי, **ועצם העובדה שסירב לבדיקה ובגלל שאני השוטר ולא מוכן שאעשה לו, זה כבר סירוב. העבירה היא סירוב.**"

142. בהמשך לכך, ומשנשאל תומר על ידי הסנגור: "נכון שמה שאתה בפועל אמרת לו לגבי הבדיקה, לא ינשוף אלא הנשיפון?" השיב תומר:

"**אני הסברתי לו שלנשיפון הוא יכול לסרב, ולינשוף הוא לא יכול לסרב.** הסברתי לו את זה. ומשנשאל תומר: "איפה ציינת את זה?"

השיב הלה: "**רשמתי את זה בדו"ח הפעולה.**"

143. ומשהטיח בו הסנגור את הדברים הבאים: "אני מעיין בדו"ח הפעולה, ותראה לי איפה אתה מסביר לו לגבי הינשוף או הנשיפון?"

השיב תומר: "אני מפנה אותך לאמור בדוח הפעולה **"אמרתי לו שאני מבצע בדיקת נשיפה והוא סירב, הסברתי לו שהוא רשאי לסרב לבדיקת נשיפה אך לינשוף אינו יכול לסרב"** (בעמ' 63 לפרוטוקול, שורות

22-26 וכן בעמ' 64 לפרוטוקול, שורות 19-7 וכן בעמ' 68 לפרוטוקול, שורה 7 בהתאמה). **בהמשך לכך אישר השוטר תומר כי הנאשם לא אמר לו שהוא אינו מוכן לבצע בדיקה כלל אלא שהוא לא מוכן שתומר יהא זה שיערוך את הבדיקה** (בעמ' לפרוטוקול, 65 שורות 7-10).

144. ראשית חכמה יצוין כי מהסעיפים שצוטטו לעיל עולה כי בכל הנוגע לבדיקת השכרות, הרי שחשוד אינו יכול לסרב לביצועה של בדיקת נשיפה (המכונה גם בשם "נשוף"), שהינה הבדיקה הפורמאלית על פי החוק והתקנות. בדיקת הנשוף, לה כאמור החשוד אינו יכול לסרב, הינה בדיקת אויר נשוף של אדם באמצעות מכשיר שאישר שר הבריאות, בהתייעצות עם שר התחבורה, בהודעה ברשומות, והמכשיר מראה את ריכוז האלכוהול באוויר הנשוף או את שווה ערכו בדמו של הנבדק בדוגמה של נשיפה שסיפק אותו נבדק. מכוח הלאו נלמד ההן, קרי, חשוד יכול לסרב לביצוע בדיקת הנשיפון שאיננה מוגדרת על פי החוק כ"בדיקת נשיפה". בנסיבות אלה, עיון בסעיף 15 לעובדות כתב האישום, מגלה כי הסעיף אינו מגלה ביצועה של עבירה כלל משנטען כי הנאשם סרב לבצע בדיקת נשיפון (כאשר לא נטען כי הלה סרב לבדיקת הנשוף, שהינה כאמור בדיקת השכרות הפורמאלית שלא ניתן לסרב לביצועה, ככתוב בסעיף 64ב(2) לפקודת התעבורה).

145. שנית, ולמעלה מהצורך אציין, כי אכן, כפי שעלה מדבריו של השוטר תומר בחקירתו הנגדית, הלה אכן הסביר לנאשם שאינו יכול לסרב לבדיקת הנשוף, אך לא עלה מדבריו כי הסביר לו בשלב כלשהו מה היא המשמעות המשפטית של הסירוב כדרישת סעיפים 64ב(2) ו-64ד(א) לפקודה. בנוסף, לא הוצגה בפני כל ראיה או דו"ח, המוכיחים כי הנאשם אכן הבין את משמעות הסירוב (לענין זה ראו רע"פ 4699/16 אפריים יגודייב נ' מדינת ישראל (15.06.2016); רע"פ 155/09 אלי בוארון נ' מדינת ישראל (01.02.2009) וכן ע"פ (מחוזי ת"א) 7320/09 אלון זולפין נ' מדינת ישראל (08.06.2009)).

146. לאור הספק שעלה מעדויותיהם של השוטר תומר ושל המתנדבת בת אל בנוגע לשאלה איזו מהבדיקות סרב הנאשם לבצע (נשיפון או שמא נשוף), והאם אכן הוסברה לנאשם המשמעות המשפטית של הסירוב לבצע בדיקת נשוף - מצאתי כי המאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר כי אכן הנאשם ביצע את עבירת הנהיגה בשכרות. יובהר מיד כי אין באמור כדי להטיל דופי במהימנותו של השוטר תומר ואולם, בשעה שדבריו בחקירתו הראשית לא נתמכו בבדל ראיה, עת לא הוצגה בפני כל מסמך או דו"ח, המוכיחים כי אכן הוסברה לנאשם משמעות הסירוב לבצע בדיקת נשיפה וכי הלה הבין את משמעות הסירוב לפיה, היה ויסרב לבדיקת הנשוף יראו אותו כמי שנהג בשכרות, הרי שאין בידי להסתפק בדבריו של השוטר תומר כפי שעלו בחקירתו הראשית לענין זה.

147. בנוסף, וכפי שצוין לעיל, חשדו של תומר לכך שהנאשם נוהג בשכרות עלה לדבריו מכך שהריח ריח אלכוהול שנדף הימנו. הגם אם אקבל את דבריו של תומר כפשוטם, הרי שאף לא מצאתי כי ניתן להרשיע את הנאשם תחת עבירת הנהיגה בשכרות בעבירה קלה יותר של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי סעיף 26(2) לתקנות התעבורה (מכוח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שעניינו הרשעה בעבירה אחרת על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום). למסקנתי זו הגעתי, שכן ברי כי לא ניתן להרשיע אדם על סמך ריח אלכוהול הנודף ממנו לבדו, וממילא שייכתו מקרים לפיהם חרף ריח אלכוהול הנודף מאדם הרי שלא בהכרח יהא מדובר בכמות שהינה מעל לכמות המותרת בחוק (עפ"ת (מחוזי ב"ש) 20830-08-10 תום הורנשטיין נ' מדינת ישראל (01.12.2010)). לאור כל האמור לעיל לא מצאתי אף לייחס לנאשם את העובדה המיוחסת לו בסעיפים 1 ו-14 לכתב האישום לפיה, הלה היה נתון תחת השפעת משקה משכר.

148. לסיכום נקודה זו, ולאחר שנמצא כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה להראות כי הנאשם אכן נהג בשכרות, מצאתי לזכותו מחמת הספק מעבירה זו.

סוף דבר

149. בסיכומם של דברים, הריני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים (מושא סעיף 3 לכתב האישום); בעבירת התקיפה סתם (מושא סעיף 7 לכתב האישום); בעבירת ההיזק לרכוש במזיד (מושא סעיפים 5, 6 ו-10 לכתב האישום); בעבירת החזקת הסכין שלא למטרה כשרה (מושא סעיף 15 לכתב האישום); בעבירת

ההפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו ובעבירת תקיפת השוטרי בעת מילוי תפקידו (מושא סעיף 16 ו-17 לכתב האישום).

הצדדים יטענו כעת לעונש.

ניתנה היום, 11 ביוני 2018, במעמד הצדדים.